

สามร้อย

“คุณเขา!” ท่านอ๋องใหญ่ตวาดอย่างดุดัน มือเหวี่ยงร่างเป่ยเฉินอิงและจื่อเหยียน ก่อนกดให้ทั้งคู่คุกเข่าลงกับพื้น

ราชันพิภพอสุรจ้องมองหนุ่มสาวที่ยืนอยู่เบื้องหน้า สายตาดังพยัคฆ์ร้ายกระหายเลือด แม้ร่างกายของทั้งคู่จะเปราะบางเกินไปด้วยเลือด แต่พวกเขาล้วนเป็นผู้ที่มีรูปโฉมโดดเด่นเหนือสามัญทั่วไป

ท่านอ๋องใหญ่สะบัดฝ่าเท้าใส่เป่ยเฉินอิงทันที “บอกมา พวกเจ้าเป็นใคร!”
เป่ยเฉินอิงหัวเราะเยือก ทว่าไม่ยอมเอ่ยวาจาใด

ราชันพิภพอสุรเหลือบมองท่านอ๋องใหญ่ด้วยสายตาเฉยเมย
เนื่องด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับราชันเงา ท่านอ๋องใหญ่จึงรีบร้อนจะลบล้างความผิดของตน ส่งเสียงตวาดก้อง “ก่อนหน้านี้เจ้ามิได้ลั่นวาจาข่มขู่ว่าหนานกงหลิววีนกับซูลู่แห่งดินแดนแห่งจิตเป็นสหายของเจ้าหรือไร!”

เป่ยเฉินอิงและจื่อเหยียนได้ยืนเช่นนั้นก็สงหยหน้าขึ้นทันที สายตาจ้องมองท่านอ๋องใหญ่เขม็ง

ก่อนหน้าี่ตอนที่พวกเขาเอ่ยชื่อซูลู่กับหนานกงหลิววีน ท่านอ๋องใหญ่ทำสีหน้าราวกับไม่เคยได้ยินนามนั้นมิใช่หรือ เหตุใดจู่ๆ ถึงลากตัวพวกเขา

มาเค้นถามเช่นนี้ หรือว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับชูลัวและหนานกงหลิววีน?

เปยเจินอิงกับจื่อเหยียนหันมาสบตากันโดยไม่รู้ตัว

“พูด!” ท่านอ๋องใหญ่พาดเส้าหงส์ดำที่มีหนามแหลมใส่เปยเจินอิงอย่างแรง กำลังหนักหน่วงเสียดจนเปยเจินอิงเนื้อปรี เลือดสดๆ สาดกระเซ็น

เปยเจินอิงแค้นเสียดเยือก เซ็ดหน้าขึ้นอย่างทะนง ปันหน้าราวกับไม่รู้สึกรู้สีกเจ็บปวดแม้แต่น้อย

เฉียดๆ!

ท่านอ๋องใหญ่เดือดดาลถึงขีดสุด เพราะท่าที่ดื้อดึงของเปยเจินอิงเช่นนี้ ดูเหมือนไม่ไว้หน้าเขาเลยแม้แต่นิด ทำให้เขาต้องอับอายขายหน้าต่อหน้าพระบิดาและเหล่าผู้มียศฐานชั้นเหนือเซียน ด้วยเหตุนี้เส้าหงส์ดำในมือจึงสะบัดพาดไม่ยั้งอย่างแรง

เลือดสดๆ สาดกระเซ็น บาดแผลเปรอะไปทั่วร่าง แต่เปยเจินอิงกลับไม่ส่งเสียงแม้แต่น้อย แผ่นหลังหยัดตรงดั่งท่อนไม้

จื่อเหยียนหันน้ำตาไหลพรากด้วยความเจ็บปวดใจ ทว่าก็กัดฟันแน่น ไม่เปล่งวาจาได้ออกมาสักคำ

ท่านอ๋องใหญ่เห็นเปยเจินอิงดื้อดึงจึงพาดเส้าใส่จื่อเหยียนบ้าง

เฉียดๆ!

ทุกครั้งที่เส้ากระหน่ำลงมา หนามแหลมจะบาดผิวกระซากเนื้อ โลหิตสีแดงไหลซึมออกมาตามบาดแผล ชูลัวที่ยืนอยู่ในมุมหนึ่งน้ำตาเอ่อคลอด้วยความปวดใจ

ท่านอ๋องใหญ่ซักถามไม่หยุดปาก เค้นความเรียงของชูลัวกับหนานกงหลิววีน รวมถึงจุดอ่อนของพวกเขา แต่ทั้งเปยเจินอิงและจื่อเหยียนที่ถูกเส้าพาดจนเนื้อปรีหนังแตก เลือดอาบไซกท่วมกายก็ยังคงปิดปากเงียบ

“ไปกันเถิด” หนานกงหลิววีนหันดูต่อไปไม่ไหว จึงฉวยโอกาสตอนที่ประตูดำหนักยังเปิดกว้างพาชูลัวลอบผละออกไป

“หือ?” ในตอนที่ร่างของพวกเขาเคลื่อนไหวเล็กน้อย จู่ๆ ราชครูที่เดิม

นึ่งเคยมาตลอดก็หันไปมองทางมูมั้น

“มีอะไรหรือ” อ่องเปยจงถามขึ้น

“ไม่มีอะไร” ราชครูตอบเสียงเรียบ

ตอนที่หนานกงหลิวอวีนพาซูลัวออกมาจากตำหนัก ไบหน้าของหญิงสาว ก็ซัดเผือด ดวงหน้านั้นฉายแววปวดร้าวเจียนจะขาดใจ

“พวกเราทำได้เพียงยืนมองพวกเขาทุกซัทธิรมาณอยู่อย่างนี้หรือ” นัยน์ตาของซูลัวฉายแววเจ็บปวดราวกับจะแตกสลาย นางทนไม่ไหวอีกต่อไป

“เจ้าต้องใจเย็นสักนิด” วงแขนแข็งแกร่งเรียวยาวของหนานกงหลิวอวีนโอบไหล่ซูลัว นัยน์ตาดูจืดจางน้ำลึกล้ำจ้องมองนางกลางกล่าวอย่างจริงจัง “เจ้าคือซูลัว เจ้าคือซูลัวผู้เฉลียวฉลาดที่สุด ดังนั้นเจ้าต้องคิดหาวิธีช่วยพวกเขาได้แน่ หรือว่าไม่จริง?”

ซูลัวสุดลมหายใจเข้าลึก “ถูกต้อง ข้าต้องมีสติ ข้าต้องช่วยพวกเขาออกมาได้แน่ ข้าต้องทำได้...”

แต่... จะมีวิธีใดบ้าง... ต้องทำอย่างไรกัน ซูลัวหลับตาลง ปล่อยให้สมองว่างเปล่าแล้วจมสู่ภวังค์

หลังจากใคร่ครวญอยู่ครู่ ทันใดนั้นดวงตาของนางก็สาดประกายวาว

“พวกเขาใช้เปยเงินอิงกับจื่อเหยียนเป็นเหยื่อล่อ คงไม่สั่งหารพวกเขาแน่ พวกเราเพียงแค่ต้อง...” ซูลัวกระซิบเสียงต่ำขณะกล่าวกับหนานกงหลิวอวีน

ไบหน้าหล่อเหลาไร้ที่ติของหนานกงหลิวอวีนปรากฏแววชื่นชมและโล่งใจ แม้จะตกอยู่ในสถานการณ์เลวร้ายเช่นนี้ ทว่ายังคงเยือกเย็นและคิดแผนการที่ซับซ้อนได้ ลั้วลั้วของเขานั้นไม่ทำให้เขาผิดหวังจริงๆ

หนานกงหลิวอวีนลูบศีรษะซูลัว “ลั้วลั้ว ข้าดีใจนัก” ...ดีใจที่เจ้าเฉลียวฉลาดและเก่งกาจเช่นนี้

ซูลัวพยักหน้าอย่างหนักแน่น สีหน้าของนางเคร่งขรึมและจริงจัง เวลานี้จะแพ้ไม่ได้ หญิงสาวไม่รีรอ รีบพาหนานกงหลิวอวีนมุ่งหน้าไปยังวังหลังแทน

ด้วยพลังยุทธ์ของซูลัวในตอนนั้น นางเหยียบย่างไปทั่ววังหลวงโดยไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นหรือล่วงรู้ได้ เนื่องจากรู้ว่าท่านอ่องใหญ่เป็นโอรสของพระสนมเงิน ซูลัวจึงตรงไปที่ตำหนักของพระสนมเงิน

...

ขณะที่พระสนมเงินกำลังเอนกายอยู่บนเตียงนุ่ม กลิ่นไม้จันทน์หอมละมุนลอยอวลในตำหนัก พระสนมเงินกึ่งหลับกึ่งตื่น กำลังวาดฝันถึงการก้าวขึ้นครองราชย์ของโอรส

ทันใดนั้น นางพลันรู้สึกว่างกายของตนแข็งค้าง เปลือกตาเบิกโพลงตามสัญชาตญาณ ก่อนดวงตาคู่งามของพระสนมเงินจะประสานเข้ากับแววดาสิกล้ำของซูลัว

ซูลัวยิ้มเยือกตรงมุมปาก

“เจ้า... เจ้าเป็นใคร!” พระสนมเงินหมายจะกรี๊ดร้องขอความช่วยเหลือ แต่กลับพบว่าตนเองส่งเสียงไม่ออก ทำได้เพียงขยับริมฝีปากพะงาบๆ อยู่เช่นนั้น

นัยน์ตาที่ฉายประกายเยือกของซูลัวกวาดมองสำรวจพระสนมเงิน “เจ้ายังรักษารูปร่างได้ดีทีเดียว ถ้าเช่นนั้นก็เป็นเจ้าแล้วกัน”

“เจ้า เจ้า... เจ้าคิดจะทำอะไร” พระสนมเงินสอตส่ายส่ายตาไปรอบๆ ด้วยความหวาดกลัว

พระสนมเงินเห็นนางข้าหลวงและขันทีที่ปรนนิบัติรับใช้นางเป็นกิวัตรนอนระเนระนาดอยู่บนพื้น แต่ละคนสลบไสลไม่ได้สติ ไม่รู้ว่าจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร

ซูลัวยิ้มบาง “บุตรก่อนนี้ มารดาต้องชดใช้ เรื่องที่โอรสเจ้าก่อไว้ ก็ให้มารดาอย่างเจ้าชดใช้แทนแล้วกัน”

พอนึกถึงความทุกข์ทรมานที่เป่ยเดินอึงกับจื่อเหยียนต้องเผชิญ ซูลัวก็เหือดดาลจนอยากสังหารคน

“เจ้า...”

ซูลัวไม่รอให้พระสนมเงินพูดจบ นางบีบปลายคางอีกฝ่ายแน่น จากนั้น

เพียงแค่สะบัดมือเบาๆ ก็ลบเครื่องประทีนโคมสี่ต้นจัดจ้านบนใบหน้าพระสนม
เงินออกจนหมด

“อ้า!” พระสนมเงินกริตรี้องเสียงสูง สำหรับนางแล้ว การเผยโฉมหน้า
ที่แท้จริงเป็นสิ่งที่โหดร้ายยิ่งกว่าตาย

ในตอนนั้นเอง จู่ๆ นางก็พบว่าตนเปล่งเสียงร้องออกมาได้อีกครั้ง
ทว่า... โฉนตถึงไม่มีใครมาช่วยนางสักคน เพราะอะไรกัน!

ซูลัวหัวเราะเยือก “รอบบริเวณนี้ถูกวางค่ายกลไว้แล้ว ต่อให้เจ้าร้องจน
คอแตกก็ไม่มีใครมาช่วยเจ้าได้ อวยการ้องก็ร้องไป”

ซูลัวพูดไปพลางมองสำรวจใบหน้าของพระสนมเงินไปพลาง “จู่ๆ
ใบหน้านี้ช่าง... ผิวพรรณทรนทรนบ้านนัก ดูรอยยับย่นที่หางตานี้เกิด หนีบ
แมลงวันตายได้ทั้งตัว...”

“หยุดนะ หยุดเดี๋ยวนี้ หุบปาก!” พระสนมเงินแทบจะคลุ้มคลั่ง

ซูลัวหัวเราะเยือก ไม่สนใจเสียงกริตรี้องอย่างบ้าคลั่งของอีกฝ่าย กลับ
สกดจุดแล้วลงมือจัดการกับโฉมหน้าของพระสนมเงิน

ซูลัวซึ่งมีฐานะเป็นผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดิย่อมมีฝีมือในการรักษาที่
เก่งกาจอยู่แล้ว อีกทั้งยังได้สืบทอดวิชา *แปลงโฉม* มาจากปรมาจารย์ทรงอิทธิ
นางจึงแปลงโฉมหน้าของพระสนมเงินได้อย่างรวดเร็วและแม่นยำ

ใช้เวลาเพียงหนึ่งกำธนูป ใบหน้าของพระสนมเงินก็กลายเป็นดวงหน้า
ของจื่อเหยียนแทน

ซูลัวมองซ้ายมองขวา แม้แต่นางที่เป็นสหยากรักยิ่งแทบจะแยกไม่ออก
เห็นได้ชัดว่าฝีมือวิชา *แปลงโฉม* ของนางนั้นเยี่ยมยอดเพียงใด แต่ดูเหมือน
จะขาดอะไรบางอย่าง...

อ้อ! ซูลัวติดนิ้ว เมื่อแบฝ่ามือขวา แล้หนึ่งสีดำสนิทก็ปรากฏขึ้นใน
มือนาง

ความยาว ความกว้าง ความลึก... รวมถึงน้ำหนักและรอยแผล เหมือน
กับรอยแผลที่องค์ชายใหญ่ฟาดลงบนใบหน้าจื่อเหยียนไม่มีผิดเพี้ยน ไม่แตกต่าง

กันเลยแม่เพียงเศษเสี้ยว

พระสนมเงินมองรูปโฉมของตนในกระจกที่เปลี่ยนไปจนจำไม่ได้ ก่อน
จะตกใจจนหมดสติไปทันที...

ซูลัวแค้นยี้ม นางส่งยาชาเม็ดหนึ่งเข้าปากพระสนมเงิน ทำให้โพรงปาก
ของนางชาจนไม่อาจขยับได้ เพราะหากนางอ้าปากพูด แขนทั้งหมัดก็จะถูก
เปิดโปง ฉะนั้นไม่พูดเลยย่อมเป็นการดีที่สุด

มีตัวแทนจื่อเหยียนแล้ว แล้วเป่ยเฉินอิงเล่า? หรือจะใช้ท่านอ่องใหญ่ดี?

ทว่าหลังจากไคร่ครวญอยู่ครู่ ซูลัวก็ส่ายหน้า หากใช้ท่านอ่องใหญ่อาจ
เผยพิรุณมากเกินไป หมิงสาวคิดไปถึงท่านอ่องสิบห้า พระอนุชาที่ท่านอ่องใหญ่
ทั้งรักและหวงแหนที่สุด

ท่านอ่องสิบห้าเป็นพระอนุชาร่วมพระมารดาของท่านอ่องใหญ่ ปกติท่าน
อ่องใหญ่รักและตามใจน้องชายผู้นี้มาก ทำให้เขากลายเป็นองค์ชายผู้มีอุปนิสัย
เอาแต่ใจ ก้าวร้าว หยาบกระด้าง ทั้งยังไร้ความสามารถ

ซูลัวผล่ออกไปจากตำหนักพระสนมเงินอย่างรวดเร็ว ไม่นานก็หิ้วคอ
ท่านอ่องสิบห้าที่ยามนี้มีสีหน้างุนงง ไม่ทันได้ตั้งตัวกลับมาพร้อมกันอีกครั้ง

ซูลัวไม่พูดพร่ำทำเพลง นางสกัดจุดเขาเช่นเดียวกับพระสนมเงิน ลงมือ
จัดการแปลงโฉมหน้าของเขา ไม่นานเป่ยเฉินอิงอีกคนก็ปรากฏขึ้น ซ้ำยังเต็ม
ไปด้วยบาดแผลเหวอะวินหัวร้าง

หลังจัดการทั้งคู่เรียบร้อย ซูลัวก็ลากตัวพวกเขาตรงไปยังคุกใต้ดิน

ในคุกใต้ดิน เป่ยเฉินอิงและจื่อเหยียนถูกส่งตัวมาคุมขัง สภาพของทั้ง
สองย่ำแย่เป็นอย่างมาก เลือดสดไหลเประอะท่วมศีรษะและใบหน้าของเป่ย-
เฉินอิง ดวงตาปิดสนิท ลมหายใจระรวย สภาพของจื่อเหยียนดีกว่าเป่ยเฉินอิง
เล็กน้อย แต่ก็เต็มไปด้วยบาดแผลภายนอกไม่ต่างกัน

การสะเดาะกุญแจประตูคุกใต้ดินที่เป็นเรื่องยากสำหรับผู้อื่น แต่สำหรับ
ซูลัวแล้ว... แทบไม่มีความสลักสำคัญใด

กรีก!

เสียงแผ่วเบาตั้งขึ้น ประตูกุ๊กใต้ดินถูกเปิดออกอย่างง่ายดาย องค์กรฯ เวยามก็ทำให้อุปสรรคสำหรับหญิงสาวไม่ ยิ่งเมื่ออำพรางตัวตนด้วยวิชา พรางกาย ของหนานกงหลิวอวี่น ชูลู่ก็เล่นงานองค์กรฯ เหล่านั้นได้โดยแทบ ไม่ต้องลงแรง

โครม!

เสียงร่างใหญ่ยักษ์ปะทะพื้นดังสนั่น แต่เนื่องจากหนานกงหลิวอวี่น กำกับค่ายกลไว้รอบคุ๊กใต้ดิน เพราะเหตุนี้ ไม่ว่าด้านในจะเกิดเสียงดังแค่ไหน ทว่าก็ไม่เล็ดลอดไปถึงหูผู้คนที่อยู่ภายนอก

จื่อเหยียนได้ยินเสียง ‘โครมคราม’ ที่ดังขึ้นไม่ไกล นางจึงเงยหน้าขึ้น ทันที หญิงสาวมองไปหน้าแปลกตาตรงหน้าทว่าก็รู้สึกคุ้นเคยอย่างประหลาด ช่วงขณะเหมือนจะยังไม่ได้สติกลับคืนมา

“เจ้า พวกเจ้าคือ...” จื่อเหยียนมิกตากว้าง

ชูลู่ย่อตัวลงเบื้องหน้าสหายสนิท ก่อนยื่นนิ้วชี้ขวามือจุกแทงหยกไป เคาะศิระชะอีกฝ่ายเบาๆ “จำซ้ำไม่ได้แล้วหรือไร”

เสียงนี้... จะจำไม่ได้ได้อย่างไร!

เมื่อได้ยินเสียงอันคุ้นเคย จื่อเหยียนก็น้ำตาไหลพร่างพรูทันที นางคว้า มือชูลู่ไว้ กำแน่นจนเส้นเลือดที่หลังมือปูดโปน “ลั่วลั่ว... ลั่วลั่ว เป็นเจ้าหรือ เป็นเจ้าจริงๆ หรือ”

ชูลู่ยิ้มก่อนกล่าว “ต้องเป็นข้าอยู่แล้ว นอกจากข้าแล้ว... จะเป็นใคร ได้อีกเล่า”

จื่อเหยียนถลาเข้าไปกอดชูลู่ทันที นางสะอื้นให้ออกมาไม่หยุด

ในดินแดนพิภพอสุธาที่ไม่คุ้นเคยแห่งนี้ ยามต้องเผชิญหน้ากับหุบเหว แห่งความสิ้นหวังในชีวิต แต่จู่ๆ ก็ได้พบหน้าสหายสนิทเช่นนี้... จื่อเหยียนจะ ไม่ตื่นตันได้อย่างไรกัน

เป่ยเฉินอิ่งที่เปลือกตาปิดสนิทเหลือเพียงลมหายใจแผ่วอ่อนมาตลอด

ฝันลืมนตาขึ้นช้าๆ เมื่อได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวรอบกาย

จื่อเหยียนรีบประคองเขาขึ้นมาอย่างระมัดระวัง “เปยเฉินอิง ดูลี เร็ว เข้า ดูว่าใครมา...”

คราแรกเปยเฉินอิงยังจำไม่ได้ แต่เมื่อฟังพินิจ รวมทั้งได้ยินเสียงพูดของซูลู่ก็จำได้ในทันที ใบหน้าผายแววปีติยินดี “ลั่วลั่ว เจ้า...” จากนั้นสายตาของชายหนุ่มก็เบนไปยังร่างสูงสง่าที่อยู่ใกล้ๆ “หนานกง...”

ซูลู่กับหนานกงหลิววีนเผยสีหน้ายินดีที่ยากจะบรรยาย โดยเฉพาะซูลู่ นางกอดทั้งจื่อเหยียนและเปยเฉินอิงไว้แน่น ก่อนเอ่ยออกมาอย่างปวดใจ “พวกเจ้าลำบากแล้ว เรื่องที่ท่านอ่องใหญ่เฉียนตีพวกเจ้า ข้าจะชำระแค้นแทนพวกเจ้าเอง”

จื่อเหยียนนุทานออกมาอย่างประหลาดใจ “เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าเป็นฝีมือท่านอ่องใหญ่”

“ข้าเห็นมากับตา เมื่อครู่ที่ตำหนักราชันพิภพอสุร ข้าเห็นเขาทรงมานเจ้า อันที่จริงเวลานั้นข้ากับหนานกงก็อยู่ที่นั่น”

ทันทีที่ซูลู่เอ่ยวาจานี้ เปยเฉินอิงและจื่อเหยียนก็สะท้อนเยือกในใจ “พวกเจ้าก็อยู่ด้วย? อยู่ที่ใดกัน” แม้เวลานั้นจะถูกลงทัณฑ์อย่างหนัก แต่พวกเขาก็ยังจับสังเกตท่าทีของราชันพิภพอสุรและคนอื่นๆ ตลอดเวลา ทว่ากลับไม่เห็นความผิดปกติใดจากสีหน้าของคนเหล่านั้น เหมือนว่าคนทั้งกลุ่มจะไม่เฉลียวใจเลยแม้แต่นิดว่าซูลู่กับหนานกงหลิววีนก็อยู่ที่นั่นด้วย

ซูลู่ยิ้มบาง “มีหนานกงอยู่ พวกเขายอมไม่ตระหนกอยู่แล้ว เอาละ ไม่พูดถึงเรื่องอื่นอีก พวกเจ้ารีบกินไอศถเสียบก่อน” ระหว่างที่พูด ซูลู่ก็หยิบไอศถห้ามเลือดชั้นจักรพรรดิสองเม็ดออกมา

ไอศถห้ามเลือดชั้นจักรพรรดิออกฤทธิ์เร็ว เพียงเวลาไม่ถึงหนึ่งกำนฐูปบาดแผลภายนอกของเปยเฉินอิงและจื่อเหยียนก็เกือบจะหายสนิทแล้ว

ซูลู่กล่าว “พวกเจ้าสองคนไม่สมควรจะอยู่ที่นี้ ตามพวกเราออกไปเถิด”

จื่อเหยียนคว้ามือซูลู่แล้วเอ่ยท้วง “ไม่ได้ พวกเราไปไม่ได้”

เปยเฉินอิ่งเองก็ส่ายหน้ารัวๆ “ไม่ได้ ถ้าพวกเราหนีไป พวกเขาก็ต้องค้นหาพวกเรา ถึงตอนนั้นจะสืบสาวไปถึงพวกเจ้าได้...”

“เพราะแบบนี้ข้าถึงได้เตรียมตัวตายตัวแทนไว้ให้พวกเจ้าแล้วอย่างไรเล่า” ชูลิ้วซีไปยังสองร่างที่นอนหนึ่งอยู่ด้านนอกห้องคุมขัง

เปยเฉินอิ่งและจื่อเหยียนมองตาม พอเห็นก็อุทานด้วยความประหลาดใจ เพราะคนคู่นั้น... นอกจากเสื้อผ้าแล้ว อวัยวะบนใบหน้า รวมทั้งบาดแผลตามร่างกายก็เหมือนพวกเขาอย่างไม่มีผิดเพี้ยน แม้แต่พวกเขาเองยังแทบแยกไม่ออกด้วยซ้ำ

ชูลิ้วซีมบาง “รีบเปลี่ยนเสื้อผ้าเถิด แล้วทุกอย่างจะลุล่วงด้วยดี”

เปยเฉินอิ่งและจื่อเหยียนจ้องมองชูลิ้ว ดวงตาของทั้งคู่เอ่อคลอด้วยน้ำตา ไม่คิดเลยว่าชูลิ้วจะคิดรอบคอบถึงเพียงนี้ แม้แต่ผลที่จะตามมาก็ยังใคร่ครวญแทนพวกเขาเรียบร้อย

“อือ!” เปยเฉินอิ่งและจื่อเหยียนพยักหน้าพร้อมกัน ไม่นานทั้งคู่ก็สลับเสื้อผ้าอาภรณ์กับชายหญิงที่นอนสลบไปสลไม่ได้สติสองรายนั้น

ชูลิ้วกล่าว “ไปกันเถิด” จากนั้นนางก็เดินนำทั้งคู่ออกไปยังประตูทางเข้าคุกใต้ดิน

จื่อเหยียนขานรั้ง “พวกเราจะเดินออกไปแบบนี้หรือ” ...เดินออกจากคุกหลวงอย่างโจ่งแจ้งโดยไม่ต้องปลอมตัวหรืออำพรางโฉมหน้า?

ชูลิ้วยิ้มกล่าว “ไม่เป็นไร มีวิชา พรางกาย ของหนานกงคุ้มกัน พวกเราก็เหยียบย่างไปได้ทั่วทั้งวังหลวงพิภพอสุรแล้ว เว้นแต่จะมีผู้มิชู้ตย์ขึ้นเหนือเขียนผ่านมา ไมเช่นนั้นก็ไม่มีการสังเกตเห็นพวกเราแน่”

เป็นดังที่ชูลิ้วกล่าว... ทั้งกลุ่มหลบหนีออกจากวังหลวงพิภพอสุรได้อย่างง่ายดายโดยไม่มีใครพบเห็น

จื่อเหยียนเหลือวมองวังหลวงพิภพอสุรที่ปกคลุมด้วยรั้งสีเขียวเย็บดูจน่าแข็งซึ่งอยู่เบื้องหลัง นางเคยคิดว่าชาตินี้คงต้องตายอยู่ในนั้น ไม่มีวันได้เห็นแสงตะวันภายนอกอีกแล้ว

“ลูลู่...” คำพูดที่เอ่อพันด้วยความรู้สึกซาบซึ้งจุกแน่นอยู่ในลำคอ
ชูลู่ลูบหลังมือชาวผ่องที่มองเห็นเส้นเลือดปูดโปนของจื่อเหยียน
“ตอนนี้ไม่ใช่เวลาระบายความในใจ ต่อจากนี้พวกเราจะต้องเผชิญกับศึกหนัก
พวกเจ้าพร้อมหรือไม่”

“อือ!” เป่ยเฉินอิงและจื่อเหยียนกำหมัดด้วยความตื่นตัว
ชูลู่ไม่ได้พาสหายทั้งสองกลับตำหนักท่านอ๋องสิบสาม เพราะหากพา
กลับไป นั่นหมายถึงพวกเขาอ้อมตากอยู่ในอันตรายถึงชีวิต ถ้าเช่นนั้นจะไป
พำนักที่ใดกัน...

ร้านขายรูปเทียนและโลงศพ

ชูลู่กับหนานกงหลิวอวี่นพาเป่ยเฉินอิงและจื่อเหยียนเดินเข้าประตูด้าน
หน้า ชูลู่เคาะโต๊ะ ส่งสัญญาณลับกับลูกจ้างร้าน ไม่นานลูกจ้างร้านก็พาพวก
เขาเข้าสู่ลานเรือนชั้นใน หลังออกจากประตูเรือนด้านหลัง ผ่านร้านขายวัตถุ
ปรุงอาหาร ก้าวผ่านประตูอีกสามชั้น ชูลู่จึงได้พบกับหนานกงโม่หุน

หนานกงโม่หุนเป็นคนที่น่าสนใจคนหนึ่ง หากพินิจมองจากรูปลักษณ์
อ้วนท้วนเจ้าเนื้อของเขาแล้ว คงไม่มีใครคาดคิดเห็นว่าเจ้ากรรมาร่างท้วมผู้มี
ใบหน้าอวบอิมเป็นมงคลผู้นี้ จะเป็นหัวหน้าหน่วยข่าวกรองของเผ่าพันธุ์หงส์
มังกรในพิภพอสุธา

เมื่อหนานกงโม่หุนเห็นหนานกงหลิวอวี่น ดวงตาเล็กที่ยิ้มเหยี่ยวแต่เดิม
ก็พลันเบิกกว้างขึ้นมาทันที “คุณชายรอง!”

หนานกงโม่หุนอายุรุ่นราวคราวเดียวกับหนานกงโม่เหยียน แต่ใน
ยามนี้เขากลับจ้องมองหนานกงหลิวอวี่นด้วยแววตาตื่นเต้นและเต็มไปด้วยความ
เคารพยกย่อง เนื่องจากปฏิบัติการด้านข่าวกรองผ่านช่องทางพิเศษของ
เผ่าพันธุ์หงส์มังกร หนานกงโม่หุนจึงรู้เรื่องราวและมีมืออันน่าอัศจรรย์ของ
หนานกงหลิวอวี่นในดินแดนแห่งนี้ได้อย่างรวดเร็วกว่าผู้ใด

“คุณชายรอง ในที่สุดท่านก็มาพบข้าเสียที!” หนานกงโม่หุนตื่นเต้นจน

ควบคุมตัวเองไม่ได้ อันที่จริงเขารู้ข่าวการเดินทางมายังพิภพอสุรของหนานกง หลิววีนกับซูลู่ นับแต่ทั้งคู่ออกจากดินแดนแห่งจิตแล้ว ระยะเวลาที่ผ่านมาจึง รอคอยการติดต่อจากชายหนุ่มมาโดยตลอด ทว่ากลับไม่รู้เภาะแลใ้ใดๆ ของ อีกฝ่ายเลยแม้แต่นิด

เรื่องนี้เองที่ทำให้หนานกงไม่หุนร้อนใจนัก ทั้งนี้ก็เพราะก่อนหน้านั้นเขา สืบรู้ข่าวกรองสำคัญเรื่องหนึ่งมา นั่นก็คือ เวลานั้นพิภพอสุรกำลังผลิตนักรบ สำริดและเตรียมสะสมขุมกำลังทหารเพื่อกรีธาทัพไปยังดินแดนแห่งจิต ชาวนี้ เองที่ทำให้หนานกงไม่หุนหวาดหวั่นใจ อยากรึกษาคุณชายรองหนานกงว่า ควรทำเช่นไรต่อไปดี

เมื่อหนานกงไม่หุนเห็นหนานกงหลิววีน เขาจึงรีบกล่าว “คุณชายรอง ดีที่ท่านมาเยือนเสียที ข้ามีเรื่องสำคัญต้องปรึกษาท่านเป็นการด่วนขอรับ”

“เรื่องอะไรกัน” หนานกงหลิววีนปรายตามองอีกฝ่ายด้วยท่าที่ไม่ รีบร้อน

หนานกงไม่หุนกวาดตามองผู้คนข้างกายหนานกงหลิววีน “เรื่องลับ เช่นนี้จะให้...”

“สูหยินของข้า” หนานกงหลิววีนกล่าว “และสหายของข้า เจ้าพูดได้”

“...” หนานกงไม่หุน

คุณชายรองกล่าวเช่นนั้นแล้ว ถ้าเช่นนั้นยังมีอะไรต้องปิดบังอีกเล่า

หนานกงไม่หุนเผยสีหน้ากัลลัคมออกมาทันที ก่อนกล่าวกับหนานกง หลิววีน “คุณชายรอง คราวนี้เกิดเรื่องใหญ่ขึ้นแล้วขอรับ”

“ว่ามา” หนานกงหลิววีนตัดบท

หนานกงไม่หุนกล่าว “คุณชายรอง ท่านไม่รู้อะไร เวลานั้นพิภพอสุรเต็ม ไปด้วยยอดฝีมือมากมาย ทั้งยังมีพลังยุทธ์แข็งแกร่งเหลือหลาย ไม่ต้องพูดถึง ใครอื่น แครวชั้นเงาที่หาตัวจับได้ยากผู้นั้นก็เป็นถึงผู้มียุทธ์ชั้นเหนือเซียนแล้ว บัดนี้พิภพอสุรยังผลิตผู้มียุทธ์ชั้นเซียนชั้นกลางและชั้นเซียนชั้นสูงได้จำนวน มหาศาล จากข่าวที่พวกเราได้รับ ตอนนี้พวกเขามีพวกเซียนชั้นกลางหนึ่งร้อย

คน รวมถึงผู้มีฤทธิ์ชั้นเซียนชั้นสูงอีกยี่สิบคน!”

ซู่ลั่วเหลือบมองหนานกงโม่หุนเงียบๆ ว่าหนานกงโม่หุนมิได้สนใจนางมากนัก เขาไม่รู้จักซู่ลั่วมาก่อน รู้เพียงแค่ว่าหญิงสาวผู้นี้คือประมุขสกุลซู แต่ด้านพลังฤทธิ์นั้นยังห่างชั้นจากคุณชายรองของพวกเขา

หนานกงโม่หุนรีบกล่าวต่อด้วยความร้อนใจ “นอกจากนักรบสำริดแล้ว พวกเขายังรวบรวมกองทัพดาบปลายปืนได้ถึงหนึ่งแสนนาย หนึ่งแสนนาย เขียวนะขอรับ แต่ละคนล้วนคัดสรรมาจากกองกำลังชั้นยอดทั้งสิ้น ทหารทุกนายเปี่ยมด้วยพลังกำลัง พวกเขา กำลังจะกรีธาทัพไปยังดินแดนแห่งจิตแล้ว เรื่องนี้เร่งด่วนยิ่ง ขอคุณชายรองโปรดชี้แนะด้วย”

ซู่ลั่วยิ้มก่อนเอ่ย “อันที่จริงไม่ต้องเป็นกังวลเรื่องนี้อีกแล้ว”

หนานกงโม่หุนจึงหันหน้าซู่ลั่วด้วยสายตาไม่เอียงเชื่อ “สุทวิทยินน้อย ท่าน... ท่านจะกล่าวว่าไม่ต้องกังวลได้อย่างไรกัน ท่านรู้หรือไม่ที่กำลังพลเหล่านี้หมายถึงอะไร ท่านรู้หรือไม่ว่าเมื่อกำลังพลพิภพอสูรบุกเข้าไปในดินแดนแห่งจิตแล้วจะก่อให้เกิดผลร้ายแรงเพียงใด ท่านคงไม่ตระหนกเลยกระมัง!”

“...ข้าต้องรู้อยู่แล้ว”

“ในเมื่อรู้อยู่แล้ว ไฉนจึงเอ่ยออกมาอย่างไม่ใส่ใจเช่นนั้นเล่า สุทวิทยินน้อย นี่เป็นเรื่องของบุรุษ สตรีไม่ควรพูดแทรกจะดีกว่า”

หนานกงโม่หุนเพิ่งพูดจบ สายตาคมปลานเย็นเยือกดูจางน้ำแข็งของหนานกงหลิววินก็ตัวตมอมมา ประกายเย็นเยียบแผ่ซ่าน หนานกงโม่หุนยกมือขึ้นกุมหน้าอก ก่อนถอยหลังไปก้าวหนึ่งโดยไม่รู้ตัว “...คุณชายรอง”

เป่ยเฉินอิงกับจื่อเหยียนสบตากัน “...สถานการณ์รุนแรงถึงเพียงนี้เขียวหรือ” จากนั้นเป่ยเฉินอิงก็หันมากล่าวกับหนานกงหลิววินและซู่ลั่ว “เรื่องนี้สำคัญนัก อย่าสนใจพวกเราเลย รีบไปจัดการให้เรียบร้อยก่อนเถิด มิเช่นนั้นชาวดินแดนแห่งจิตนับล้านจะต้องเผชิญกับสงครามและการเข่นฆ่าสังหาร ไม่รู้ว่าจะมีกี่ครอบครัวที่ต้องพลัดถิ่นไร้ที่อยู่อาศัย”

ซู่ลั่วยังคงมีรอยยิ้มบางระดับบนใบหน้า “เรื่องนี้ไม่ต้องสนใจอีกแล้ว”

...

นางยังกล่าวไม่ทันจบ หนานกงโม่หุนก็แทบจะเด็นผาง ทว่าก่อนที่เขาจะเอ่ยออกมาอีกครั่ง หนานกงหลิวอวั้นกลับเหลือบมองอีกฝ่ายด้วยนัยน์ตาฉายรังสีสังหาร “เจ้าเป็นหัวหน้าหน่วยข่าวกรอง นี่คือวิธีทำงานของเจ้าหรือ”

“ฮะ?”

“เรื่องที่เกิดขึ้นยามรุ่งสาง เจ้ายังไม่ได้รับข่าวอีกหรือไร” หนานกงหลิวอวั้นเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบเฉยเมยอีกครั้ง

“ฮะ?” เวลานี้เพิ่งพ้นช่วงรุ่งสางมาไม่นาน ตกกลางคืนเกิดอะไรขึ้นกันแน่...

ในตอนหนึ่งอง ชายผู้หนึ่งก็วิ่งปรีเข้ามาอย่างรวดเร็ว ก่อนจะตะโกนด้วยความตื่นตัน “นายท่าน นายท่าน มีเรื่องม่งคลขอรับ!”

หนานกงโม่หุนมองร่างที่พรวดพราดเข้าประตูมา คนผู้นี้มีนามว่าเถียนซี เป็นสายข่าวรายหนึ่งของหนานกงโม่หุน

“นายท่าน” เถียนซีวิ่งเข้ามาด้วยสีหน้าตื่นตันที่ปิดไม่อยู่ ทว่าตอนที่เห็นกลุ่มคนแปลกหน้าอยู่ในห้อง เขาก็อึ้งงันไป

“มีเรื่องอะไรถึงได้โหวกโหวกโวยวายเช่นนี้” หนานกงโม่หุนเอ่ยเสียงขุ่น

“นายท่าน” เถียนซีรีบเข้ามากระซิบข้างหูหนานกงโม่หุน “กองทัพดาบปลายปืนแตกพ่าย นักรบสำริดตายสิ้นแล้ว!”

“อะไรนะ!” หนานกงโม่หุนตัวแข็งที่ออกอยู่กับที่ “เจ้าว่าอะไรนะ กองทัพดาบปลายปืนแตกพ่าย? นักรบสำริดตายสิ้นแล้ว?”

เป่ยเจินอิ่งและจื่อเหยียนเองก็งุนงันไม่ต่างกัน เมื่อครุยังบอกว่ากองทัพดาบปลายปืนแข็งแกร่งเพียงใด และนักรบสำริดนำหวาดกลัวขนาดไหน จู่ๆ พวกเขากลับแตกพ่าย ตายสิ้นแล้ว?!

“ไหนถึงเป็นเช่นนั้นไปได้ เป็นฝีมือของผู้ใดกัน รีบไปสืบมาเร็วเข้า” หนานกงโม่หุนด้านหลังเถียนซีอย่างรีบร้อน

“ได้ขอรับ ผู้น้อยจะรีบไปเดี๋ยวนี้” เถียนซีรีบออกไปอย่างตื่นตัน

“ฮ่าๆ” หนานกงโม่หุนย่ำเท้ากลับไปกลับมาพาลงกล่าวด้วยน้ำเสียง

ตื่นตื่น “สวรรค์ ฮ่าๆ เทพเจ้าองค์ใดกำหนดที่บันดาลให้เกิดเรื่องน่ายินดี
เช่นนี้ นับเป็นโชคของดินแดนแห่งจิตโดยแท้ สวรรค์ช่างเมตตาที่ดินแดนแห่ง
จิตของพวกเราเหลือเกิน”

“...” ชูลัวพูดอะไรไม่ออก

“...” นานางหลิวอวีน

นานางโม่หุนฉู่ฝามีพลาตงเดินวนรอบนานางหลิวอวีน “คุณชายรอง
ท่านได้ยินหรือไม่ขอรับ กองทัพดาบปลายปืนแตกพ่าย นักรบสำริดตายสิ้น
แล้ว ฮ่าๆ เอ? ทำไมท่านถึงดูไม่ตื่นตื่นเลยเล่าขอรับ”

นานางหลิวอวีนปรายตามองอีกฝ่าย นานางโม่หุนฉู่ฝามองสายตานั้น
แล้วอึ้งงันไปครู่ใหญ่ ก่อนสีหน้าของเขาจะพลันแข็งค้าง แล้วจู่ๆ ก็นึกเรื่องบาง
อย่างขึ้นได้ “อ๊ะ คุณชายรอง คงมีฝีมือท่านกระมัง อ้า ไซ้แล้ว นอกจากท่าน
แล้วจะเป็นใครได้อีกเล่า?! เป็นฝีมือท่านไซ้หรือไม่ ไซ้หรือไม่ขอรับ”

“...” นานางหลิวอวีน

ชูลัวยืนกอดดอกยี่มขณะมองหัวหน้าหน่วยข่าวกรองร่างท้วมเจ้าเนื้อผู้นั้น

นานางหลิวอวีนกลอกตามองฟ้า ก่อนใช้สองมือจับไหล่บางของชูลัว
แล้วดันนางให้ก้าวมาข้างหน้า “ผลงานของสหายน้อยของพวกเจ้า เข้าใจหรือไม่”

นานางโม่หุนฉู่ฝักั้ง ดวงตาจ้องมองนานางหลิวอวีนเขม็ง พูด
ไม่ออกเลยแม้แต่คำเดียว

“เป็นไปไม่ได้ เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด จะเป็นไปได้อย่างไร” นานางโม่หุน
แทบสะดุ้งโหยง สายตาจ้องมองนานางหลิวอวีนเขม็ง “หากบอกว่าเป็นฝีมือ
ของคุณชายรอง ข้ายังเชื่อ แต่นาง...”

นานางหลิวอวีนเหลือบมองชูลัวแวบหนึ่ง ก่อนหัวเราะเยือก “ข้า...
นานางหลิวอวีนเคยกล่าววาทะเท็จหรือไร”

ไม่อยู่แล้ว คนอย่างคุณชายรองนานางหลิวอวีนไม่จำเป็นต้องลดตัว
มาป้หน้าเป็นตัว นั่นก็หมายความว่า...

หนานกงโม่ทูนมองซูลัวด้วยสายตาอัศจรรย์ใจ “สูหยินน้อย... เป็นท่านจริง ๆ หรือ เป็นฝีมือท่านอย่างนั้นหรือขอรับ”

“อือ” ซูลัวขานรับก่อนถาม “มีปัญหาหรือไร”

“...” หนานกงโม่ทูน

ขณะที่เป่ยเจินอิ่งกับจื่อเหยียนต่างพากันมองซูลัวด้วยสายตาที่แทบไม่อยากจะเชื่อ ไม่ได้พบกันระยะหนึ่ง ซูลัวทะยานไกลมาถึงขั้นนี้แล้วหรือ...

กองทัพดาบปลายปืนหนึ่งแสนนาย นักรบสำริดชั้นเซียนชั้นกลางหนึ่งร้อยนาย นักรบสำริดชั้นเซียนชั้นสูงยี่สิบนาย... ทั้งหมดนี้คือกองกำลังอันเกรียงไกรที่จะถล่มดินแดนแห่งจิต แต่กลับถูกทำลายลงด้วยน้ำมือของซูลัว?!

สวรรค์... นางยังเป็นคนอยู่หรือไร ความสามารถระดับนี้มีใช้ฝีมือของเทพเจ้าหรือหรือไม่แปลกที่หนานกงโม่ทูนซึ่งเป็นหัวหน้าหน่วยข่าวกรองผู้นี้จะไม่เชื่อ แม้แต่เป่ยเจินอิ่งและจื่อเหยียนที่เป็นสหายสนิทของซูลัวก็ยังคงแสดงสีหน้าไม่อาจจะเชื่อได้ออกมา

ซูลัวคลี่ยิ้มก่อนจะกล่าวอย่างไม่ใส่ใจ “มีใช้เรื่องยากเย็นอะไร แค่นี้ยาวิปลาสลงไปใโอสถของพวกเขาเล็กน้อย ปล่อยให้พวกเขาคลุ้มคลั่งและฆ่าฟันกันเองก็เท่านั้น”

ทุกคนมองซูลัวด้วยสายตาอัศจรรย์ใจยิ่งนัก นางพูดเหมือนเป็นเรื่องง่าย แต่ในความเป็นจริงจะง่ายตายเช่นนั้นหรือ นับตั้งแต่การปรุงยา การลอบเข้าไปในค่ายทหาร การวางยาพวกเขา การกำหนดปริมาณยา และเวลาที่เหมาะสม... ทุกอย่างต้องคำนวณอย่างแม่นยำ จะพลาดพลังเพียงนิดไม่ได้ และยาที่แม้แต่ราชันเงาซึ่งเป็นผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดิยังจับพิรุณไม่ได้ นอกจากซูลัวแล้ว ใต้หล้านี้ยังมีใครปรุงออกมาได้อีก?

ทุกคนพากันส่ายหน้า ร่ายกาจเกินไปแล้ว ชัดโองการสวรรค์เกินไปแล้ว น่ากลัวเหลือเกิน...

การกระทำครั้งนี้ของซูลัวทำให้หนานกงโม่ทูนตะลึงพรึงเพริดจนพูดไม่ออก เดิมทีเขามองซูลัวประหนึ่งของแถมที่ติดมาพร้อมกับหนานกงหลิวอวีน

แม้ไม่ถึงกับดูแคลน ทว่าก็ไม่ได้ให้ความสำคัญนัก แต่สิ่งที่รับรู้ในเวลานี้ทำให้
ทัศนะของเขาเปลี่ยนแปลงไปอย่างชนิดพลิกผืนฟ้าคว่ำแผ่นดิน

หนานกงโม่หุนคุกเข่าให้ซูลั่วทันที “สุหยินน้อย เมื่อครู่ข้า... หนานกง
โม่หุนมีตาหามีแวไม่ กล่าววาจาล่วงเกินท่าน บัดนี้หนานกงโม่หุนขอขมาท่าน
จากใจ”

ซูลั่วไม่คิดว่าหนานกงโม่หุนจะเป็นบุรุษที่ผ่าฝอยตรงไปตรงมาถึงเพียง
นี้ นางจึงรีบกล่าว “มิเป็นไร ท่านลุกขึ้นเถิด”

ทว่าหนานกงโม่หุนกลับโขกศีรษะให้นางสามครั้ง หลังจากขอขมาเสร็จ
ก็เอ่ย “การโขกศีรษะสามครั้งนี้ถือเป็นการขอขมาคุณท่านแทนชาวดินแดนแห่ง
จิตทั้งหมด ขอขมายุหยินน้อยที่ช่วยดินแดนแห่งจิตให้พ้นจากไฟสงคราม
ขอขมูที่ท่านช่วยอาณาประชาราษฎร์นับล้าน ขอขมูที่ท่านช่วยชีวิตผู้คน
มากมายนับไม่ถ้วน” จากนั้นหนานกงโม่หุนก็ลุกขึ้นแล้วทอดสายตาดูแน่วแน่มอง
ซูลั่ว ก่อนกล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่นเคร่งขรึม “นับจากนี้ไปหากสุหยินน้อย
มีคำสั่งใด ข้า... หนานกงโม่หุนจะทุ่มเทรับใช้อย่างสุดกำลังแน่นอนขอรับ”

เดิมทีซูลั่วไม่รู้สึกล่าสิ่งทีตนทำลงไปนั้นยิ่งใหญ่หรือสลักสำคัญสักเท่าไร
แต่เมื่อได้รับคำขอขมูที่จริงใจจากหนานกงโม่หุนเช่นนี้ หญิงสาวก็พาน
ซาบซึ้งใจไปด้วย นางอุบถลายจมูกแก้มแกว “เรื่องทีข้าทำไป... ยิ่งใหญ่ถึงเพียงนี้
เชียวหรือ”

ฝ่ามือใหญ่อบอุ่นของหนานกงหลิววินอุบถศีรษะซูลั่ว ดวงตาคมลึก
เปี่ยมด้วยความรักมอแงนาง “จะไม่ยิ่งใหญ่ได้อย่างไร”

เปยเจินอิงกับจื่อเหยียนที่อยู่ข้างๆ มองหน้ากันไปมา ตั้งแต่มาถึง
ดินแดนแห่งจิต พวกเขาพยายามอย่างหนัก ทุ่มเทสุดความสามารถทีมี ด้วย
หวังว่าจะลดช่องว่างระหว่างพวกเขาทีซูลั่วและหนานกงหลิววินให้หน่อยลง
ทีสุด หมายถึงไล่ตามสองสหายให้ทัน แต่บัดนี้... ดูเหมือนว่กลับยิ่งห่างไกล
ออกไปทุกที...

ทั้งคูได้แต่สายหน้าพลาญยิ้มเฟื่อน

หลังจากฝากฝังเปยเจินอิ่งและจื่อเหยียนไว้กับหนานกงโม่หุนเป็นการ

ชั่วคราวแล้ว ชูลี้วกับหนานกงหลิววีนก็ก้าวออกจากประตูร้านขายรูปเทียน และโรงศพ ที่ภายนอกดูธรรมดาแต่แฝงไว้ด้วยความลึกลับแห่งนั้น

“พวกเราจะไปที่ไหนต่อ” ชูลี้วถามหนานกงหลิววีน ทว่าหนานกงหลิววีนเพียงแค่มองนางโดยไม่กล่าวคำใด

ชูลี้วถอนหายใจอย่างจนปัญญา “ข้ารู้ ท่านจะบอกว่าให้ข้าตัดสินใจทั้งหมดใช่หรือไม่ ท่านนี้ช่างใจกว้างเสียจริง การตัดสินใจเรื่องสำคัญเช่นนี้ก็ยิ่งวางใจในตัวข้า”

“เพราะเจ้าคือลี้ว ล้วน ฉะนั้นไม่ว่าเจ้าจะตัดสินใจอย่างไร ข้าก็จะสนับสนุนเจ้าจนถึงที่สุด” ดวงตางดงามฉายแววจริงจังของหนานกงหลิววีนทอดมองชูลี้ว

ชูลี้วครุ่นคิดอยู่ครู่แล้วกล่าว “ก็ได้ ถ้าเช่นนั้นต่อจากนี้ก็ตั้งตาคู่มือของข้าให้ดี ไปกันเถิด”

“กลับไป?”

ชูลี้วคลี่ยิ้มบาง “ไม่เข้าถ้าเสียแล้วจะได้ลูกเสียหรือ พวกเขาคงจะได้แล้วว่าพวกเราเป็นใคร แต่ยังไม่รู้ว่าพวกเรารู้เรื่องนี้ก่อนแล้ว นับว่าพวกเรา ยังได้เปรียบอยู่ ข้าอยากดูว่าพวกเขาจะแสดงละครฉากนี้ต่อไปอย่างไร”

ดวงตาคมลึกของหนานกงหลิววีนมองชูลี้วอย่างชื่นชม เขาชอบลี้วที่เต็มไปด้วยความมุ่งมั่นและความมั่นใจเช่นนี้ ลี้วของเขาควรจะเป็นเช่นนี้เป็นสตรีที่เปี่ยมด้วยชีวิตชีวาและมีอิสระเสรี

“ได้” ไม่วาชูลี้วจะตัดสินใจอย่างไร หนานกงหลิววีนก็เต็มใจที่จะคล้อยตามนาง

ชูลี้วกับหนานกงหลิววีนจับมือกันเดินทางกลับไปยังตำหนักท่านอ๋องสิบสาม

ในเวลาเดียวกันนี้ ท่านอ๋องสิบสามและท่านอ๋องรองก็กำลังนั่งไม่ติดที่ทั้งสองเดินวนไปวนมาราวกับหนูติดจั่น

“พี่รอง ทำอย่างไรดี ทำอย่างไรดีขอรับ แคะคิดว่าทั้งสองคนนั้นคือ
หนานกงหลิววีนและซูลู่... หัวใจของข้าก็หวาดหวั่นไปหมด ข้า... ข้า... ข้า
กระวนกระวายจนพูดไม่ออกแล้ว” ท่านอ๋องสิบสามไหล่มือไปด้านหลัง เขาเดิน
กลับไปกลับมาในห้องด้วยความว่าวุ่นใจ

สีหน้าท่านอ๋องรองเครื่องขีมิ แวดตาเย็นเยือกดูจน่าค้างแข็ง “หลักฐาน
ชัดเจน ไม่มีอะไรต้องกลางแคลงอีกแล้ว พวกเขาคือซูลู่กับหนานกงหลิววีน
เมื่อเผชิญหน้ากับพวกเขา เจ้าอย่าได้ใจอ่อนเป็นอันขาด”

ท่านอ๋องสิบสามเอ่ยเสียงซุ่น “ข้าจะใจอ่อนได้อย่างไร นางทำลายกองทัพ
ดาบปลายปืนของพวกเรานะ”

“อือ” ท่านอ๋องรองขานรับก่อนกล่าวช้า “จะนั้นต้องทำตามแผน จำได้
หรือไม่”

“จำได้ จำได้ ข้าไม่มีทางใจอ่อนหรือหน้า” ท่านอ๋องสิบสามโบกมืออย่าง
รำคาญใจ

ในตอนนั้นเอง พ่อบ้านตำหนักอ๋องก็เร่งฝีเท้ามาจากด้านนอก สีหน้าของ
เขาเคร่งขีมิประหนึ่งเผชิญกับศัตรูตัวฉกาจ “ท่านอ๋อง ท่านอ๋อง พวกเขากลับ
มาแล้วขอรับ”

ก่อนหน้านี้นั้นท่านอ๋องสิบสามสั่งให้พ่อบ้านตำหนักอ๋องเฝ้าที่หน้าประตูด้วย
ตนเอง หากหนานกงหลิววีนกับซูลู่กลับมาเมื่อใดก็ให้รีบมารายงาน

“พี่รอง พวกเขามาแล้ว เร็วเข้า” ท่านอ๋องสิบสามตื่นตื่นจนแทบควบคุม
ตัวเองไม่ได้ เขาจึงท่านอ๋องรองขีมิ “ทำอย่างไรดี ทำอย่างไรดี...”

ท่านอ๋องรองขีมิตามองน้องชาย “ต่อจากนี้เจ้าหุบปากไว้ ข้ากลัวเจ้า
อ้าปากแล้วจะเผยพิรุณออกมา!”

“อือ!” ท่านอ๋องสิบสามยกมือปิดปากตัวเองโดยไม่รู้ตัว

สำหรับแผนการต่อจากนี้ ท่านอ๋องสิบสามทั้งตื่นตื่น ละอายใจ รวมไปถึง
ถึงสิงโลดใจที่จะได้แก้แค้นเสียที

“ซูลู่... เจ้าจำความแค้นเมื่อครั้งที่ลักพาตัวข้าไปได้หรือไม่ มิน่าเจ้า

ถึงรู้ตั้งแต่แรกว่าข้าขาดเกรงผู้ใด ที่แท้เจ้าก็คือซูลัวตัวจริง! ความแค้นในครั้งนั้นมีอาจอยู่ร่วมแผ่นดินเดียวกันได้ ส่วนความแค้นจากการหลอกลวงในครั้งนี้ ข้าจะบดขยี้เจ้าให้แหลกลาญ ฉะนั้นวันนี้เจ้าอย่าคิดว่าจะรอดไปได้!

ซูลัวกับหนานกงหลิววินเดินเคียงคู่กันเข้ามาในตำหนักอ่อง ลีหน้าของทั้งคู่เรียบเฉย แวดตาสงบนิ่ง ท่าทางเยือกเย็นยิ่งนัก คล้ายเพิ่งกลับมาจากการเดินพ่อนคลายนอกตำหนักเหมือนทุกวัน

“เอ? พวกท่านมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร” ซูลัวเห็นท่านอ่องรองและท่านอ่องลิปสามนั่งอยู่ในเรือนของพวกนางก็เอ่ยถามด้วยความสงสัย

ท่านอ่องลิปสามกำลังจะโพล่งออกมา ทว่าท่านอ่องรองกลับกระซุกศอกใส่เขาหนึ่งที่เป็นสัญญาณให้เขาหุบปาก

ท่านอ่องรองมองซูลัวแล้วยิ้มบาง “เพราะมีเรื่องจะขอร้อง ข้ากับน้องลิปสามจึงรอลูอยู่ที่นี้ตลอด แต่ดูเหมือนว่าแม่นางลั่วจะออกไปตั้งแต่เช้าตรู่?”

ซูลัวหัวเราะในใจ แต่ไม่แสดงความรู้สึกใดออกมาทางสีหน้า “อากาศดีจึงออกไปเดินเล่น มีปัญหาอะไรหรือ”

“จะมีปัญหาอะไรกัน เซิงแม่นางลั่วทำตัวตามสบายเหมือนอยู่ในเรือนตัวเองเถิด จะพักพ่อนสำราญใจเช่นไรก็ได้” ท่านอ่องรองเจ้าเล่ห์และมีความคิดลึกซึ้งกว่าท่านอ่องลิปสาม เวลานี้เขาได้ตอบกับซูลัวอย่างเป็นธรรมชาติ ไม่แสดงพิรุณหรือรื่องรอยผิดปกติดอกมาแม้แต่น้อย

“จะทำเช่นนั้นได้อย่างไรกัน” ซูลัวกล่าว “ที่นี่ไม่ใช่เรือนของข้า จะทำตามตามสบายได้อย่างไร อีกอย่าง... หลังจากรักษาอาการป่วยของท่านอ่องลิปสาม ลุ่่วงแล้ว พวกเราก็ต้องจากไปเสียที”

“จากไป?! แผนการสำเร็จแล้วจึงคิดจะเผ่นหนีกระมัง?” ท่านอ่องรองหัวเราะเยือกในใจ แต่ไม่แสดงความรู้สึกทางสีหน้า

เขาถามขึ้น “แม่นางลั่ว พวกเจ้าจะจากไปแล้วหรือ”

ซูลัวพยักหน้าอย่างเป็นธรรมชาติ “อยากไปก็ไป อยากอยู่กับอยู่ ขึ้นอยู่กับอารมณ์ ทำไมเล่า ท่านอ่องรองอยากให้พวกเราอยู่ที่นี้หรือ”

ไม่รอเวลาตอบรับจากท่านอ่องรอง ชูลั้วก็กำมือเรียกท่านอ่องลืบสาม
“มานี่”

ท่านอ่องลืบสามสะดุ้งโหยงในใจ เขากระโดดถอยหนีเหมือนกระต่าย
ตื่นตูม ทำทางเช่นนั้นทำเอาท่านอ่องรองพลอยตระหนกไปด้วย

ชูลั้วทำสีหน้าจงน “ท่านอ่องลืบสาม ตกใจอะไร ไม่รักษาพิษงูในกาย
แล้วหรือ”

ท่านอ่องลืบสามแทบจะเสียนสติ รักษา? หรือไม่รักษา? ทว่าบัดนี้
ราชันเงาตายไปแล้ว ได้ทีสำหรับผู้ที่รักษาพิษงูของเขาได้คงมีเพียงชูลั้วเท่านั้น แต่
ในฐานะศัตรูแห่งแผ่นดิน ชูลั้วซึ่งอยู่ฝ่ายตรงข้ามลงมือทำลายกองทัพดาบ
ปลายปืนอย่างโหดเหี้ยม นางยังจะช่วยรักษาอาการให้เขาอย่างจริงจังอีกหรือ
ยิ่งไปกว่านั้นนางคือชูลั้ว ชูลั้วผู้ที่เคยลักพาตัวเขา ชมชู่เขา ชุดหลุมหลอกถวง
เขา! เมื่อนึกถึงเรื่องนี้ ท่านอ่องลืบสามที่ยามนี้สับสนอย่างหนักก็แทบอยากจะ
ไขกศึระะกับกำแพง

ท่านอ่องรองตระหนักดีว่าท่านอ่องลืบสามกำลังว่าุ่นใจด้วยเรื่องใด เขา
จึงรีบเข้ามาขวางหน้าชูลั้วไว้พลางยิ้มบาง “พิษงูในกายน้องลืบสามมิใช่เรื่อง
เร่งด่วน แต่ตอนนี้มีเรื่องสำคัญกว่าที่ต้องจัดการ หวังว่าแม่นางลั้วจะช่วย
เหลือ”

“อ้อ?” ชูลั้วยกยิ้มตรงมูมปาก

ท่านอ่องรองยิ้มเพื่อนขณะกล่าว “ก่อนหน้านี้นี้แม่นางลั้วแสดงฝีมือขึ้น
เขียนชั้นสูงระดับสูงเอาชนะองค์ดีเหลยของพวกเราได้ เวลานั้นเสด็จพ่อทรงชม
การต่อสู้ด้วย ทรงชื่นชมแม่นางลั้วไม่ขาดปาก เพราะเหตุนี้ข้ากับน้องลืบสาม
ถึงได้มารออยู่ที่นี้แต่เช้า เพื่อเชิญแม่นางลั้วเข้าวังสักครา หวังว่าแม่นางลั้ว
จะเห็นแก่ที่พวกเราดูแลพวกเจ้ามาตลอด ตอบรับคำเชิญนี้” ท่านอ่องรอง
เอ่ยประโยคยืดยาวด้วยความกระวนกระวาย ทั้งยังพบว่าแผ่นหลังของตน
เปียกชุ่มไปหมด

อันที่จริงระยะเวลาที่ผ่านมาเขาชื่นชมแม่นางลั้วจากใจ แต่ถึงอย่างไรเขา

ก็เป็นชาวพิภพอสุร ส่วนแม่นางลั่วเป็นคนดินแดนแห่งจิต สองฝ่ายขัดแย้งเป็นปฏิปักษ์ต่อกัน พวกเขาจึงจำเป็นต้องเป็นศัตรูกันอย่างเลี่ยงไม่ได้

ดวงตาดำขลับทอประกายกระจ่างใสดูจสายน้ำของซูลั่วจ้องมองท่านอ่องรองไม่กะพริบ อุบายและกลลวงใดๆ ล้วนมีอาจซ่อนเร้นจากดวงตางดงามคุณนี้ได้

“ท่านอ่องสิบสาม ท่านก็คิดว่าควรเข้าวังก่อนแล้วค่อยรักษาหรือ” ซูลั่วยิ้มก่อนถามท่านอ่องสิบสาม

แม้จะรู้จุดยืนของท่านอ่องสิบสามดี แต่ซูลั่วก็ยังไม่อยากฟังคำยืนยันอีกครั้ง นางไม่อยากสังหารผู้บริสุทธิ์ แต่ถ้าผู้อื่นเลือกที่จะสังหารนาง นางก็จะตอบโต้พวกเขาโดยไม่ปราณีเช่นกัน

ท่านอ่องสิบสามกำหนดแน่วด้วยความกระวนกระวาย จ้องมองซูลั่วไม่วางตา เมื่อจินตนาการถึงภาพเหตุการณ์เลือดสาดกระเซ็นหลังจากซูลั่วเข้าวังหลวง ท่านอ่องสิบสามก็รู้สึกสิ้นสะท้านไปทั้งใจ พุดไม่ออกทั้งที่คำพูดมาจ่อถึงริมฝีปากแล้ว

สุดท้ายเขาก็อดฟันกล่าว่า “...พระบัญชาเสด็จพ่อสำคัญที่สุด ข้า... ตอนนี้อาการยังไม่กำเริบ รอไปก่อนได้...”

“อ้อ...” ซูลั่วพยักหน้า น้ำเสียงแฝงนัยลึกซึ้ง

คำพูดนี้ของท่านอ่องสิบสามเท่ากับตัดขาดสายสัมพันธ์ที่ผ่านมาทั้งหมดลงโดยสิ้นเชิง

ซูลั่วคลี่ยิ้มบาง “ราชันพิภพอสุรต้องการพบพวกเราหรือ”

“ถูกต้อง ขอแม่นางลั่วให้เกียรติพวกเรา ตามพวกเราเข้าวังเถิด” ท่านอ่องรองระบายยิ้มออกมาบนใบหน้า

ทว่าซูลั่วกลับยกถ้วยชาขึ้นดื่มด้วยท่าที่เอื่อยเฉื่อย ก่อนเอ่ยเนิบนาบ “เขาให้ข้าเข้าวัง ข้าก็ต้องเข้าหรือ ถ้าเช่นนั้นศักดิ์ศรีของข้าอยู่ที่ใดเล่า”

“...” ท่านอ่องรอง

“...” ท่านอ่องสิบสาม

ราชันพิภพอสุรทรงอำนาจทั้งยังเปี่ยมด้วยบารมี หลายปีมานี้สะสม
ขุมอำนาจและกำลังพลมากมาย ไม่ว่าจะเป็แหล่งค์ชายหรือขุนนางก็ล้วนแต่
เคารพยำเกรง และขยาดกลัวราชันพิภพอสุรทั้งสิ้น ไม่เคยมีผู้ใดแสดงท่าที่
แบบนี้เหมือนชูลัวมาก่อน

“แม่นางลั้ว...” ท่านอ่องรองพยายามโน้มหน้าชูลัว “เสด็จพ่อไม่มีเจตนา
อื่น เพียงแต่ทรงชื่นชมพรสวรรค์ของเจ้า จึงรับสั่งให้เจ้าเข้าวังเพื่อไปสนทนา
ข้าขอรับรอง เสด็จพ่อจะไม่ทำให้เจ้าลำบากใจอย่างแน่นอน ตรงกันข้าม ยังจะ
พระราชทานรางวัลแก่เจ้ามากมายนัก”

ชูลัวหัวเราะเยือก “รางวัลจากราชันพิภพอสุร? ใ้ข้าข้าจะสนใจเสีย
เมื่อไร”

“เจ้า!” ท่านอ่องลืบสามนึกถึงเหตุการณ์ที่เคยถูกชูลัวปั่นหัวครั้งหนึ่ง
มาบัดนี้ยังถูกนางที่ปลอมตัวเป็นแม่นางลั้วหลอกอีกครั้ง สีหน้าของเขาจึง
ฉายความโกรธเกรี้ยว น้ำเสียงที่เปล่งออกมาแทบกลายเป็นตะโกนลั่น

“แม่นางลั้ว...” ท่านอ่องรองยิ้มเผื่อน “ก่อนหน้านั้นข้ากับน้องลืบสาม
รับปากเสด็จพ่อแล้ว พวกเรารบอกว่าเจ้าเป็นสหายของพวกเรา ตอนนั้นเจ้าก็พัก
อยู่ในตำหนักของน้องลืบสาม หากเจ้าไม่ไป... ถ้าเสด็จพ่อกริ้ว ข้ากับน้องลืบ
สามคงรับไม่ไหว แม่นางลั้ว...”

ชูลัวมองท่านอ่องรองที่เอ่ยปากอ้อนวอนไม่หยุดสลับกับท่านอ่องลืบสาม
ที่มีสีหน้าเดือดดาล แล้วส่ายหน้าพลาถยยิ้มเผื่อนอยู่ในใจ ท่านอ่องลืบสามไม่น่า
กลัว แต่ท่านอ่องรองผู้นี้... ทั้งที่อีกฝ่ายรู้ว่านางคือชูลัว แต่เขาก็ยังยอมแสดง
ละครเสี้ยมจริง คนเช่นนี้ต่างหากที่น่ากลัวอย่างแท้จริง

“เฮอะ” ชูลัวโบกมืออย่างรำคาญใจ “เห็นแก่ที่พวกท่านอ้อนวอน ข้า
วังก็เข้าวัง แต่ข้าขอบอกพวกท่านไว้ก่อน พวกเราจะไปเพียงครู่เดียวเท่านั้น
ไม่มีเวลานั่งสนทนายืดยาวกับเสด็จพ่อของพวกท่านหรอก”

ท่านอ่องรองได้ยินเช่นนั้นก็ลิ่งโลดอยู่ในใจ “ขอแค่พวกเจ้าเหยียบย่าง
เข้าวังหลวง... คิดจะอยู่เพียงครู่เดียว? ที่นั่นคือหลุมฝังศพของพวกเจ้าต่างหาก

เล่า!’

ทว่าภายนอกท่านอ่องรองกลับพยักหน้าอย่างหนักแน่น “แน่นอน ไม่มีปัญหา แม่นางลั่วยุ่งกับการฝึกยุทธ์ ย่อมไม่มีเวลาสังสรรค์อยู่แล้ว เสด็จพ่อของข้าก็เป็นผู้ฝึกยุทธ์เช่นกัน ต้องทรงเข้าใจอย่างแน่นอน”

เพียงแค่นั้นก็ให้เข้าวังหลวงได้ ภารกิจของเขาก็สำเร็จแล้ว

ท่านอ่องรองนึกถึงเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ พระบิดาตบท้ายเขาแล้วตรัสอย่างจริงจัง “อ่องรอง พวกเจ้าซ่อนนกขมุก มีโทษถึงประหาร ตอนนี่ถึงเวลาที่เจ้าจะทำความดีความชอบเพื่อลบล้างความผิดแล้ว”

เวลานี้ท่านอ่องรองจะทำอย่างไรได้ นอกจากตัดขาดกับซูลั่ว เขาก็ไม่มีทางเลือกอื่นใดแล้ว

วังหลวง

ไม่คิดว่าเพิ่งออกมาตอนรุ่งสาง บัดนี้ต้องหวนกลับมาเยือนอีกครา ซูลั่วมองกลุ่มเมฆที่ปกคลุมขอบฟ้า แสงอาทิตย์สีเลือดขวนให้รู้สึกสะเทือนอารมณ์เป็นพิเศษ

เกรงว่าคงจะเกิดฝนโเลหิตพายุเลือดอีกครั้ง

แต่เมื่อนึกถึงท่านอ่องใหญ่ที่ทรมาณเปยเงินอิงและจื่อเหยียน นึกถึงราชันพิภพอสูรที่พยายามทำลายล้างดินแดนแห่งจิต นึกถึงความโหดร้ายและป่าเถื่อนของพวกเขา ซูลั่วก็ทำได้เพียงลอบกำหมัดแน่น นางหันมากล่าวกับหนานกงหลิววีน “ข้าพจะรู้แล้วว่า... สมุดบันทึกบรรพกาลเล่มสุดท้ายอยู่ในมือผู้ใด”

“หือ?” หนานกงหลิววีนเลิกคิ้ว

ซูลั่วกระซิบชื่อหนึ่งข้างหูเขา “ข้าเดาถูกหรือไม่”

ดวงตาของหนานกงหลิววีนลึกล้ำและงดงามยิ่ง ยามนี้ยิ่งดูราวกับทางช้างเผือกที่เปล่งประกาย เขาลูบศีรษะซูลั่ว “อือ”

ฉะนั้นคันทันทีน่าจะรวบรวมสมุดบันทึกบรรพกาลได้ครบแล้ว รวบรวม

สมุดบันทึกบรรพกาล รู้ตำแหน่งสุสานปฐมราชันหอสุร ซึ่งเกาทันต์พยับโลหิต
มรกต... หากราบรื่น ทุกอย่างจะจบลงในคืนนี้ แต่ถ้าไม่ราบรื่น...

ท่านอ่องรองและท่านอ่องสืบสามหันกลับมามอง เมื่อเห็นท่าทาง
คลอเคลียแนบชิดของซูลัวกับหนานกงหลิววีน พวกเขา ก็สบตากัน ก่อนเผย
ประกายเยะเยือกออกมาทางแววตา ผ่านพ้นวันนี้ไป... ก็คงไม่มีโอกาสเช่นนี้
อีกแล้ว

“จะไปที่ได้กัน” ซูลัวขมวดคิ้ว “ตำหนักจินหลวนและห้องทรงพระอักษร
อยู่ตรงเส้นทางหลักมิใช่หรือ” แต่เวลานี้ท่านอ่องรองกลับพาพวกเขามุ่งหน้าไป
ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ

ท่านอ่องรองกลัวซูลัวจะสังเกตเห็นพิรุจฉิงรีบยิ้มแล้วกล่าว “เสด็จพ่อ
ตรัสว่าจะจัดงานเลี้ยงที่ตำหนักเฉียนคุน เพื่อต้อนรับพวกเจ้าทั้งสองอย่าง
สมเกียรติที่สุด”

“อ้อ” ซูลัวขานรับเสียงยาว

...

ไม่นานตำหนักเฉียนคุนอันเลื่องชื่อก็ปรากฏขึ้นเบื้องหน้า ท่านอ่องรอง
พาซูลัวกับหนานกงหลิววีนก้าวเข้าไปด้านในตำหนัก พื้นตำหนักปูพรมสีแดง
วิจิตร โต๊ะเก้าอี้และเครื่องเรือนประดับตกแต่งอย่างงดงามน่ามอง ทิวทัศน์
ตำหนักดูโอ้อ่างงาม

“แม่นางลั่ว เชิญนั่ง” ท่านอ่องรองพาซูลัวไปยังที่นั่งด้วยตนเอง

ซูลัวชำเลืองมองเก้าอี้ตัวนั้น เป็นเก้าอี้ไม้เนื้อเรียบมันวาวประหนึ่งเนื้อ
หยก มองจากภายนอกไม่เห็นความผิดปกติใด ทว่าเมื่อถ่ายพลังวิเศษออกไป
กลับสัมผัสได้ถึงพลังค่ายกลที่แผ่ออกมาเป็นระลอกคลื่น...

ที่แท้เป็นค่ายกลวิญญูณนี่เอง!

ซูลัวมองหนานกงหลิววีน ดวงตาดำสนิทปานน้ำหมึกของหนานกง
หลิววีนดูจมทาสุมุท ลึกล้ำเกินจะหยั่งถึง เขาพยักหน้าให้นางอย่างแทบไม่
สังเกตเห็น

ทว่าซูลักกลับกระจ่างแจ้งในทันที

“นั่งเถิด เขิญนั่งเร็วเข้า” ท่านอ่องรองเร่งซ้ำ “ตำแหน่งนี้เป็นที่นั่งรองจากที่ประทับของเสด็จพ่อท่านั้น ทรงให้เกียรติเจ้าอย่างมากเชียวนะ” ท่านอ่องรองค่อยๆ ล่อศัตรูเข้าสู่กับดัก ในใจของเขากระสับกระส่ายจนแทบทนไม่ไหว

นั่งเร็วเข้า เพียงแค่นางนั่งลง... เรื่องวันนี้ก็จะสำเร็จไปครึ่งหนึ่งแล้ว

“ได้” ซูล้วนั่งลงบนเก้าอี้ตัวนั้นอย่างว่าง่าย ขณะที่นางนั่งลงก็เห็นกล้ำมเหน็บนบใบหน้าของท่านอ่องรองสั่นระริกเพราะความตื่นเต้น หญิงสาวชำเลื่องมองอีกฝ่ายอย่างฉงน “ท่านอ่องรอง ท่านดูตื่นตัวนัก มีเรื่องน่ายินดีใดหรือ”

สีหน้าของท่านอ่องรองแข็งค้าง วาจานี้ของซูล้วนทำให้เขาเข้าใจผิดว่านางตระหนักได้ถึงความผิดปกติ จู่ๆ ก็พลันคิดว่าตนกำลังจะตกอยู่ในอันตราย จึงรีบทะยานตัวออกห่างจากซูล้วนอย่างรวดเร็วในพริบตาถัดมา

ทว่าทุกคนที่อยู่ในตัวหนักได้แต่มองเขาอย่างงุนงงสงสัย

“...” ซูล้วน

“...” ท่านอ่องลึบสาม

ซูล้วนเฝ้าถามด้วยความหวังดี “ท่านอ่องรอง เป็นอะไรไป ข้าไม่ได้จะทำร้ายท่านสักหน่อย โฉนตต้องเผ่นเตลิดไปแบบนี้ด้วย”

ท่านอ่องรองเหลือใจพลากเป็นทาง... เมื่อครู่เขาทำผิดพลาดครั้งใหญ่จนเกือบทำให้แผนการทั้งหมดล้มเหลวไม่เป็นท่า

ราชันพิภพอสูรลอบสังเกตการณ์อยู่เสียบๆ มาโดยตลอด เมื่อเห็นท่านอ่องรองที่ควบคุมสติไม่ได้ พระองค์ก็ส่ายหน้าอย่างเย็นชา อ่องรองคิดจะลึบทอดบัลลังก์? ด้วยสภาพจิตใจเช่นนั้นหรือ ไม่มีทาง เป็นไปไม่ได้!

ท่านอ่องรองได้สติกลับคืนมา เขาครุ่นคิดหาข้ออ้างอย่างรวดเร็วโดยไม่สนใจหยาดเหงื่อเย็นที่เปียกชุ่ม ปากก็กล่าว “ข้ากลัวแม่งนางลั่วจะรอนาน จึงตั้งใจจะรีบวิ่งไปเชิญเสด็จพ่อ แม่งนางลั่วพักผ่อนสักครู่ ข้ากับน้องลึบสามจะไปทูลเชิญเสด็จพ่อเดี๋ยวนี้” พุดจบท่านอ่องรองก็ลากท่านอ่องลึบสามจากไปอย่างรวดเร็ว

ท่ามกลางบรรยากาศอันเงียบสงัด ชูลั้วกับหนานกงหลิววีนมองสบสายตากัน

ชูลั้วสุดจุมุก ก่อนขมวดคิ้วมองหนานกงหลิววีนแล้วลือสารผ่านคลื่นภวังคจิต “ท่านว่าพวกเขาโง่เขลาหรือไม่ ถึงได้ปล่อยพิษเพลิงโลहितทำลายวายุฤทธิ์รักกลิ่นไร้สีในอากาศ ข้าเป็นผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดินะ ดูถูกข้าเกินไปแล้ว”

ชูลั้ววิเคราะห์ “ไม่ใช่แค่พิษเพลิงโลहितทำลายวายุฤทธิ์รักกลิ่นไร้สี ยังมีพิษแสงอสุรมังกร พิษน้ำค้างแข็งพยับด้วย จุๆ ช่างมือเดิบโดยแท้ พิษพวกนี้มีมูลค่าสูงลิบลิว ข้ายังทำให้เจ้าแมวดำเสฟไม่ได้ด้วยซ้ำ แต่บัดนี้กลับได้มาเปล่าๆ หากไม่เสฟก็น่าเสียดายแย่” ระหว่างที่พูดหญิงสาวก็ปล่อยเจ้าแมวดำออกมาจากมิติ

แต่เพื่อมิให้เป็นการตีหน้าให้สูงตั้น นางจึงให้เจ้าแมวดำซ่อนตัวอยู่ในแขนเสื้อของตน มองจากภายนอกไม่มีใครสังเกตเห็นตัวตนของเจ้าแมวดำ

เจ้าแมวดำที่ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อชูลั้วเสฟพิษในโอสถอากาศรอบด้านอย่างตะกละตะกลาม

แม้แต่ชูลั้วก็ยากจะรวบรวมวัตถุดิบสำหรับใช้ปรุงพิษเหล่านี้ เวลานี้ไม่ต้องรวบรวม ไม่ต้องปรุง แต่ครอบครองได้โดยไม่ต้องลงแรง ไม่มีเรื่องใดจะดีไปกว่านี้อีกแล้ว

...

ณ ระเบียงชั้นสองที่ไม่ไกลออกไปในเวลาเดียวกันนี้ สายตาของราชันพิภพอสุรจับจ้องชูลั้วกับหนานกงหลิววีนผ่านหน้าต่างบานเล็ก มุมปากยกสูงขึ้น เผยให้เห็นรอยยิ้มเย้ยเยยม

“ว่ากันว่าชูลั้วเป็นผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดิ แต่นางกลับไม่ตระหนักถึงความผิดพลาดนี้ ข้าว่าค่าเล่าลือคงเกินจริงไปมาก” ราชันพิภพอสุรเอ่ยเสียงเรียบ

ที่แท้พิษเหล่านี้ก็ถูกใช้เพื่อทดสอบชูลั้วนั่นเอง

ท่านอ่องใหญ่ถาม “เสด็จพ่อ เป็นไปได้หรือไม่ว่านางพบความผิดปกติแล้ว แต่แสร้งทำเป็นไม่รู้?”

“เป็นไปได้” ราชันพิภพอสุรเอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “ความเข้มข้นของพิษในตำหนักลดลงเรื่อยๆ แสดงว่าถูกดูดซึมเข้าไปส่วนหนึ่งแล้ว หากนางรู้ว่ามิพิษ มีหรือจะปล่อยให้พิษแทรกซึมเข้าสู่ร่างกาย พิษเหล่านั้นล้วนเป็นพิษที่ทำลายพลังวิเศษในร่าง”

ทุกคน ณ ที่นั่นต่างผงกศีรษะ ผู้ที่เฝ้าสังเกตการณ์อยู่ในเวลานี้ นอกจากราชันพิภพอสุรและท่านอ่องใหญ่แล้วก็ยังมีอ่องตี๋เหลย อ่องเปยจง อ่องเทียนอวี่น รวมไปถึงราชครูอีกด้วย

ราชันพิภพอสุรกล่าวเสียงเรียบ “ไปกันเถิด เงินจะไปพบคุณชายรอนหนานกงที่ผู้คนเล่าลือกันว่าฉลาดปราดเปรื่องเหนือมนุษย์กับสตรีผู้มีสถานะเป็นผู้ประจักษ์โอสถชั้นจักรพรรดิในตำนานคุณั้นด้วยตนเอง”

เมื่อราชันพิภพอสุรก้าวเข้าด้านในตำหนักเขียนคุณ หนานกงหลิวอวี่น กับซูลัวกำลังจิบชาสนทนากันอย่างผ่อนคลาย สายตาของราชันพิภพอสุรกวาดผ่านถ้วยชาในมือพวกเขา นัยน์ตาสว่างวาบเป็นประกายเย็นยะเยือก จากนั้นพระองค์ก็เสด็จไปนั่งที่ตำแหน่งประธาน

ท่านอ่องใหญ่และท่านอ่องรองยืนประจบทางซ้ายและขวาของราชันพิภพอสุร ท่านอ่องรองเห็นหนานกงหลิวอวี่นกับซูลัวไม่มีทีท่าจะลุกขึ้น จึงขมวดคิ้วแน่นยามเอ่ย “เสด็จพ่อเสด็จมาแล้ว ยังไม่รีบถวายพระพรอีกหรือ”

“ถวายพระพร?” ซูลัววางถ้วยชาในมือลง “ราชันพิภพอสุร ทรงคิดว่าพวกเราควรถวายพระพรหรือไม่เล่า”

สายตาอันทรงอำนาจของราชันพิภพอสุรกวาดมองซูลัวกับหนานกงหลิวอวี่น นัยน์ตาสีกล้า แม่ไม่แสดงความโกรธซึ่งออกมาทางสีหน้า ทว่ารังสีอันน่าเกรงขามกลับแผ่ซ่านไปทั่ว “พวกเจ้าทั้งสองคนช่างเยือกเย็นนัก”

ซูลัวตอบไม่ตรงคำถาม “ดูเหมือนฝ่าบาทจะไม่ทรงจริงใจกับพวกเรา

สักเท่าไร”

“หือ?” ราชนพิภพอสุรหรีตาลงด้วยความฉงน
ซูลัวเอ่ยกลั้วหัวเราะ “หากฝ่าบาทมีความจริงใจก็ควรเชิญทุกคนออกมา แทนที่จะซ่อนตัวอยู่ในที่ลับ... มิใช่หรือไร”

แววตาคมปลาบของราชนพิภพอสุรสาตแสงยะเยือก ขณะที่ยันต์ตาของท่านอ่องใหญ่และท่านอ่องรองก็เปลี่ยนไปในชั่วขณะนั้น

นางรู้? นางรู้ว่ามีคนซ่อนตัวอยู่ในที่ลับ?

“ผู้ใดเล่า” ราชนพิภพอสุรเอ่ยถามเสียงเรียบ

ซูลัวยกมือขึ้นหนีบนิ้วอย่างช้าๆ “มีผู้มียุทธ์ซันเหนือเขียงพลั้งธาดุสายฟ้า หากเดาไม่ผิดก็คือท่านอ่องตี้เหลย แพ้เข้าไปหนึ่งครั้ง หรือว่าเจอข้าที่ได้ก็ต้องคอยหลบซ่อนตัวอย่างนั้นหรือ”

สีหน้าอ่องตี้เหลยพลันเปลี่ยนเป็นไม่نامอง รอบข้างล้วนเป็นผู้มียุทธ์ระดับเดียวกับเขา มีหรือที่เขาจะยอมเสียหน้าต่อหน้าคนอื่นๆ ด้วยเหตุนี้ อ่องตี้เหลยจึงหัวเราะเยือกแล้วก้าวออกมาปรากฏกาย เสียงของเขาดังก้องดุจสายฟ้า “นั่งหนู เจ้าอย่าเพิ่งได้ใจไป ครึ่งหน้าพวกเรามาลองประลองกันอีกสักตั้ง”

“ข้าคิดว่าโอกาสนั้นคงมาถึงเร็วๆ นี้” ซูลัวยิ้มบางยามมองอ่องตี้เหลย อ่องตี้เหลยแค่นยิ้มใส่ซูลัว ไม่ได้กล่าววาจาได้อีก ซูลัวตีดนิ้ว “ข้าว่าคงไม่ได้มีแค่อ่องตี้เหลยเพียงผู้เดียว อ่องตี้เหลยออกมาแล้ว อ่องเปียงจงกับอ่องเทียนอวีนจะไม่แสดงตัวบ้างหรือ”

“...” อ่องเปียงจง

“...” อ่องเทียนอวีน

อ่องตี้เหลยออกมาแล้ว อ่องเปียงจงกับอ่องเทียนอวีนจะนิ่งเฉยได้อย่างไร ทั้งสองจึงค่อยๆ เผยตัวออกมา

ซูลัวยิ้มพรางมองไปนอกประตู “เมื่ออ่องตี้เหลย อ่องเปียงจง และอ่องเทียนอวีนออกมาทั้งหมดแล้ว ถ้าเช่นนั้น... ราชครูเล่า? หรือจะยังหดหัวเป็น

เต่าซูกออยู่ในกระดองอีก”

สุดท้ายยอดฝีมือทั้งห้าแห่งพิภพอสุร ราชันพิภพอสุร ราชครู อ่องเทียน-
อวีน อ่องเปียงจง และอ่องตั้งไหลย ก็จำเป็นต้องปรากฏตัวขึ้นพร้อมกัน พวกเขา
กระจายตัวยื่นล้อมรอบซูลัวกับหนานกงหลิววีนอยู่ภายในตำแหน่งเฉียงคน

ดูจากตำแหน่งแล้ว... ไม่ชอบมาพากลเท่าไรนัก

“ซูลัว” ราชันพิภพอสุรเอ่ยขึ้นเป็นคนแรก

ซูลัวหรีเป่ลือกตาลง นัยน์ตาฉายแววระแวงระวัง

ราชันพิภพอสุรหันไปมองหนานกงหลิววีน พลังเอ่ยนามเขาด้วยน้ำ
เสียงเย็นชา “หนานกงหลิววีน”

ซูลัวขมวดคิ้วแน่น “ฝ่าบาทจำคนผิดแล้วกระมัง?”

ราชันพิภพอสุรยิ้มขณะมองซูลัว ทว่าไม่ได้เอ่ยวาจาใด แต่แววตานั้น
บ่งบอกชัดเจนว่าเขารู้ว่าพวกนางคือใคร

“ก็ดี ในเมื่อฝ่าบาทรู้จักพวกเราแล้ว ถ้าเช่นนั้นก็ไม่จำเป็นต้องพูดอะไร
อีก” ซูลัวโบกมือเบาๆ ไบหน้าธรรมดาสัมฤทธิ์แปรเปลี่ยนเป็นไบหน้าดงาม
เลิศล้ำในพริบตา ขณะที่หนานกงหลิววีนก็กลับคืนสู่โฉมหน้าที่แท้จริงเช่นกัน

หนึ่งงามเพริศแพรว อีกหนึ่งหล่อเหลาเลิศล้ำ ทุกคนที่อยู่ ณ ที่นี้ต่าง
ตะลึงงันในทันทีที่เห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของทั้งสอง ในประวัติศาสตร์พิภพอสุร
ไม่เคยมีหนุ่มสาวรายใดที่มีรูปลักษณ์และบุคลิกโดดเด่นสะดุดตาถึงเพียงนี้
มาก่อน

แม้จะถูกผู้มียุทธ์ชั้นเหนือเขียนมากมายจับจ้อง ทว่าทั้งซูลัวและ
หนานกงหลิววีนกลับไม่เผยอารมณ์ความรู้สึกใดออกมาแม้แต่นิด โดยเฉพาะ
หนานกงหลิววีน แววตาเยือกเย็นของเขาเรียบเฉยดูสลายลมพัดผ่านผิวหน้า
โดยไม่ทิ้งร่องรอยใดไว้

ซูลัวกวาดตามองผู้มียุทธ์ชั้นเหนือเขียนที่อยู่รอบด้าน “ยอดฝีมือเหนือ
ชั้นดักล้อมพวกเราไว้เช่นนี้ มีเรื่องใดจะสนทนาคด้วยเล่า”

ทุกคนหัวเราะเยือก ก่อนถอยหลังไปก้าวหนึ่งเพื่อเว้นระยะห่างระหว่าง

กัน

ดวงตาของราชันพิภพอสูรคมกริบดุจตาเหยี่ยว “ซูลั้ว... ผู้ป่วนโอสถชั้นจักรพรรดิ เรื่องมาถึงบัดนี้แล้ว เจ้ายังไม่ยอมรับอีกหรือ”

“ยอมรับอะไรกัน” ซูลั้วถามเนิบช้า

“กองทัพดาบปลายปืน!” เมื่อกล่าวถึงเรื่องนี้ ดวงตาของราชันพิภพอสูรก็พลันเปลี่ยนเป็นสีแดงฉาน ลูกตาปูดนูนแทบจะระเบิด “กองทัพดาบปลายปืนและนักรบสำริด... เป็นฝีมือเจ้าใช่หรือไม่”

ซูลั้วยกมุมปากขึ้นเล็กน้อย สีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “หากข้าบอกว่าไม่ใช่เล่า?”

“เจ้าคิดว่าเงินจะเชื่อหรือ”

“ฉะนั้น... ข้าต้องรับว่าใช่กระมัง?” ซูลั้วถามอย่างเอื่อยเฉื่อย

ราชันพิภพอสูรไม่ได้ตอบโต้ เพียงแต่จ้องมองซูลั้วด้วยแววตากระหายเลือดอยู่เช่นนั้น

“ก็ได้ๆ เป็นฝีมือข้าเอง ข้ายอมรับแล้ว พอใจหรือยังเล่า” ซูลั้วขมุ่ือขึ้นทั้งสองข้าง

ท่าที่ยอมรับผิดโดยดีของซูลั้วทำให้ทุกคนในที่นี้ต่างสุดลมหายใจเย็นเยียบ แม้พวกเขาจะเคยกลางแคลงว่าเป็นฝีมือของซูลั้ว แต่นั่นก็เป็นเพียงข้อสันนิษฐานเท่านั้น อันที่จริงแล้วลึกๆ พวกเขาไม่เชื่อว่าซูลั้วจะมีความสามารถถึงเพียงนั้น

ราชันพิภพอสูรอยากจะสะบัดมือใส่ซูลั้วให้ตายไปเสียเดี๋ยวนี้ แต่ถึงกระนั้นก็ยังข่มกลั่นความโกรธเอาไว้ นัยน์ตามกลาบจ้องมองซูลั้ว “เจ้าทำได้ยังไงกัน เจ้าจะมีฝีมือสักเท่าไรเชียว”

ซูลั้วผายมืออย่างจนใจ “เป็นเรื่องยากนักหรือไร”

ยากนักหรือไร? กองทัพดาบปลายปืนหนึ่งแสนนาย นักรบสำริดชั้นเซียนชั้นกลางหนึ่งร้อยนาย นักรบสำริดชั้นเซียนชั้นสูงยี่สิบนาย... การทำลายกองกำลังทั้งหมดนี้เป็นเรื่องง่ายอย่างนั้นสิ?! ยอดฝีมือพิภพอสูรถามตัวเอง ต่อให้

พวกเขาพร้อมพลังกันก็ยังไม่สำเร็จด้วยซ้ำ แต่ซูลั้วทำราวกับเป็นเรื่องสามัญธรรมดา ซ้ายยังพยายมือถามว่า... ยากนักหรือไร

“เจ้าทำได้อย่างไรกัน!” ราชนพิภพอสุรพยายามสะกดกลิ่นโทสะที่พลุ่งพล่านอย่างหนักหน่วง

ซูลั้วทอดถอนใจ “อันที่จริงไม่มีอะไรยากเลยสักนิด อีก็อย่าง... ท่านอ่องรองก็ช่วยซ้ำด้วยอีกแรง”

ท่านอ่องรองใจหายวาบ เขาจ้องซูลั้วเขม็งพรางแก้ตัว “เจ้าพูดจาเพื่อเจ้ออะไร ข้าเคยช่วยเจ้าเมื่อไร อย่าพูดเหลวไหล!”

ซูลั้วกล่าว “ช่วยสิ เจ้ามิได้มอบสมุนไพโรสามชนิดให้ข้าหอรอกหรือ โลहितมังกรสลายฟ้าหิมะ ละอองหิมะพันลี้ และหญ้าแสงอาทิตย์เก้าดาว ท่านอ่องรองเจ้าคงไม่ได้เลือกจำเพียงบางเรื่องหอรอกกระมัง?”

“แต่นั้นเป็นสมุนไพโรที่เจ้าบอกว่าจะนำมาปรุงยาถอนพิษช่วยน้องลิปสาม” ท่านอ่องรองเตือตดาลจนแทบคลั่ง

“นั่นก็ส่วนหนึ่ง” ซูลั้วเอียงศีรษะด้วยสีหน้าไร้เดียงสา “แต่ยังเหลือสมุนไพโรอีกมากมาย หากไม่ใช้มิเสียชีวิตแน่หรือไร”

ท่านอ่องรองหมายจะแก้ต่าง เพราะความผิดในฐานะร่วมมือกับศัตรูนั้นร้ายแรงถึงขั้นประหารชีวิต ทว่าซูลั้วกลับโบกมือแล้วกล่าวตัดบท “เออละๆ ไม่ใช่แค่เจ้าคนเดียว ท่านอ่องใหญ่ก็ช่วยซ้ำด้วยเหมือนกัน”

ท่านอ่องใหญ่รีบปฏิเสธ “ซ้ำไม่ได้ทำ เกี้ยวอะไรกับซ้ำ?! ข้าเคยทำเช่นนั้นเมื่อไร!” ท่านอ่องใหญ่จ้องมองซูลั้วเขม็งด้วยดวงตาแดงก่ำ

ซูลั้วกล่าว “เกี้ยวสิ ข้าใช้สมุนไพโรสามชนิดนั้นปรุงยาวิปลาสชั้นจักรพรรดิ แล้วท่านอ่องใหญ่ก็ช่วยผสมยานี้เข้าไปในยาวิปลาสของราชันนางด้วย ในวันที่กองทัพเกิดเหตุุ่นวายอย่างไรเล่า ท่านอ่องใหญ่ไม่ได้อยู่ในห้องปรุงโอสถหรือ จำได้หรือไม่ ตอนนั้นมิเสียงแมวร้อง เหมือนแบบนี้...”

ซูลั้วสะกิดเจ้าแมวดำที่อยู่เ็นแขนเสื้อ

เจ้าแมวดำกลอกตาอย่างจุนใจ ก่อ่นส่งเสียงร้อง “เหมี้ยว”

ท่านอ่องใหญ่ตาเหลือก หน้ามีตจนเกือบจะเป็นลม เขานึกออกแล้ว ตอนที่เขากำลังปรุงไอศถเห็นเงาดำวูบวาบเคลื่อนผ่าน เวลานั้นเขาคิดว่าตน ตาตาย ส่วนเสียงแมวร้อง เขาก็คิดเพียงว่าเป็นเสียงแมวจรในค่ายเท่านั้น

ชูล้มมองอีกฝ่ายด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “ใช่แล้ว ข้าใส่ยาลงใน กระถางปรุงไอศถตอนนั้นเอง เวลานั้นเจ้ากำลังปรุงไอศถพรางพิมพ์ว่า ต่อไป นักรบสำริดพวกนี้จะเป็นกองกำลังของเจ้าทั้งหมด ถึงเวลาเจ้าจะใช้นักรบสำริด กลุ่มนี้บดขยี้ท่านอ่องรอง แอ่งชิงอำนาจอะไรทำนองนั้น...”

“ข้าไม่ได้พูด” ท่านอ่องใหญ่จ้องชูล้มด้วยสีหน้าโกรธซึ่ง “ข้าไม่ได้ทำ ข้า ไม่ได้พูดอะไรแบบนี้!”

ชูล้มมองเขาพรางยกไหล่อย่างจวนใจ “ก็ได้ๆ เจ้าไม่ได้พูด เจ้าไม่ได้พูด” น้ำเสียงที่ฟังคล้ายกำลังปลอมเด็กน้อยนั้นทำให้ท่านอ่องใหญ่เดือดดาล แสบบ้า

ชูล้มกล่าว “จากนั้นราชันเงาก็มา เขาใช้เข็มฉีดยาเข้าร่างของนักรบสำริด ชั้นเซียนชั้นกลางและนักรบสำริดชั้นเซียนชั้นสูงที่ละคนๆ”

“...” ทุกคน ณ ที่นี้

แม้จะคาดเดาตั้งแต่แรกว่าเรื่องราวคงจะเป็นเช่นนี้ แต่เมื่อฟังชูล้มบอก เล่าด้วยสีหน้าที่ไม่นำพา พวกเขาก็ยังรู้สึกหนาวสะท้านขึ้นในใจ...

ท่านอ่องใหญ่จ้องมองชูล้ม “ไหนเจ้าถึงรู้รายละเอียดชัดเจนถึงเพียงนี้ หลังจากวางยาพิษแล้ว เจ้าอยู่ที่นั่นตลอดหรือ”

ชูล้มพยักหน้า “ใช่แล้ว หลังวางยาพิษ ข้าก็อยู่ที่นั่นตลอด ตอนนั้นพวกเรา นั่งอยู่บนหลังคากระโจมหลังหนึ่ง มองเหล่านักรบสำริดฆ่าฟันกันเอง ใช่ หรือไม่”

ชูล้มคล้องแขนหนานกงหลิววีน รอยยิ้มของนางคลีกว้างอย่างสดใส “เจ้า!” ราชันพิภพอสูรตบโต๊ะเสียงดัง ‘โครม’ “ไร้เหตุผลสิ้นดี ดี... ดี เหลือเกิน เจ้าร้ายกาจนัก!”

ชูล้มทำสีหน้าไร้เดียงสา

ราชันพิภพอสูรหัวเราะเยือก “เจ้าสารภาพออกมาต่อหน้าผู้คนเช่นนี้ ไม่กลัวตายหรือไร”

ซูลัวผายมือ “หากข้าไม่พูดออกมา ข้าจะไม่ต้องตายหรือ”

“ฮ่าๆ” ราชันพิภพอสูรตอบนางด้วยเสียงหัวเราะเย็นชา

ซูลัวยกยิ้มตรงมุมปาก “ถ้าเช่นนั้นก็ถูกต้องแล้ว ในเมื่อเป็นเช่นนั้น มีผู้พูดออกมาให้พวกเจ้ากระอักเลือดตายไม่ดีกว่าหรือ”

“...” ราชันพิภพอสูร

ชั่วชีวิตนี้เขาเพิ่งเคยพบเจอคนที่ทำเรื่องเลวทรามต่ำช้าแล้วยังมีหน้าแสดงตนออกมาอย่างผึ่งผายเช่นนั้น ราชันพิภพอสูรตัดสินใจไม่พูดพร่ำต่อความยาวสาวความยืดอีก “เจ้าไม่กลัวตายกระมัง”

“ข้าต้องกลัวอยู่แล้ว” ซูลัวตอบ

“แต่ไม่ว่าเจ้าจะกลัวหรือไม่ เมื่อเจ้าก้าวเข้าประตูวังหลวงมาในวันนี้ ชาตินี้ก็อย่าหวังว่าจะมีโอกาสกลับออกไปอีกเลย” ราชันพิภพอสูรสะบัดแขนเสื้อ “ลงมือ!”

ทันทีที่เขาออกคำสั่ง... อ่องตี้เหลยกก็ทะยานตัวเข้าไปใส่ซูลัวและหนานางหลิวอวีน

“มาได้จังหวะพอดี!” ซูลัวสะบัดมือแล้วลุกขึ้นจากเก้าอี้

ราชันพิภพอสูรหรีตามอง

ไม่ถูกต้อง โฉนจึงเป็นเช่นนี้ได้! เก้าอี้ที่ซูลัวและหนานางหลิวอวีนนั่งเป็นตำแหน่งที่ถูกวางค่ายกัฏญญาณเก้าอี้ขึ้นเอาไว้ หลังจากพวกเขาั่งลงไป พลังวิเศษที่มองไม่เห็นจะพันธนาการร่างกายไว้จนขยับเขยื้อนไม่ได้ ไม่มีทางลุกขึ้นมาได้อีก แต่โฉนตอนที่อ่องตี้เหลยกพุ่งเข้าไปใส่ ซูลัวกลับลุกขึ้นมาได้?

หวัะ!

ไม่มีใครเห็นว่าซูลัวลงมือเช่นไร ทว่าภาพที่พวกเขาประจักษ์ในคลองสายตาก็คือ กระบี่เฟิงอู๋ในมือซูลัวแทงทะลุเข้าไปอกของอ่องตี้เหลยก ก่อนเลือดสีแดงสดจะไหลรินออกจากมุมปากอีกฝ่าย...

“เจ้า...”

ทุกคนจ้องมองกระบี่เฟิงอู๋ในมือซูลัวด้วยสายตาตะลึงงัน

“เพราะอะไร...” สมอของอ่องตี้เหลยในยามนี้มีมันงไปหมด ด้วยพลังยุทธ์ระดับเขา เดิมคำนวณแล้วว่าสามารถหลบกระบี่เฟิงอู๋ได้อย่างแน่นอน แต่ไม่รู้เพราะเหตุใด ความเร็วของเขากลับหลบเลี่ยงไม่ทัน กระทั่ง... ถูกกระบี่เฟิงอู๋แทงเข้าอย่างจัง

“เพราะอะไร” อ่องตี้เหลยยากจะเชื่อได้

อ่องเปยจงเห็นดังนั้น แววมืดเห็นเยือกก็ผุดวามขึ้นในดวงตา ก่อนที่เขาจะลงมือโจมตีซูลัวทันที เป็นเวลาเดียวกับที่หนานกงหลิววันเคลื่อนไหวกว้างไกล...

ไม่มีใครรู้ว่าชายหนุ่มเคลื่อนไหวกว้างไกลอย่างไร ทว่าพริบตาถัดมาทุกคนก็เห็นเพียงโลหิตแดงฉานที่พุ่งออกจากลำคอของอ่องเปยจง กระบี่เฟิงอู๋ในมืออ่องเปยจงยังมาไม่ถึง ร่างกายของเขากลับลอยกระเด็นออกไปด้วยกำลังฝ่าเท้าของหนานกงหลิววัน

โครม!

ทันทีที่ร่างของอ่องเปยจงปะทะพื้นต่ำหนัก รอยแตกร้าวบนพื้นก็ขยายวงกว้างในพริบตา

ราชันพิภพอสุร ราชครู อ่องเทียนอวี่น... สามยอดฝีมือแท้ไม่เชื่อสายตาตัวเองกับสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้า

ไม่! ไม่ถูก! ไม่ถูกต้องอย่างยิ่ง! ซูลัวเล่นงานอ่องตี้เหลย หนานกงหลิววันจัดการอ่องเปยจง... พวกเขาทั้งสองมีพลังยุทธ์ระดับนี้เชี่ยวชาญหรือ หากพวกเขามีพลังยุทธ์ถึงระดับนี้ย่อมบุกรุกวงหลวงได้นับครั้งไม่ถ้วนแล้ว ไฉนต้องปลอมตัวและลงมือในที่ลับด้วย?

ในตอนนั้นเอง... จู่ๆ ราชันพิภพอสุรก็ยกมือขึ้นกุมหน้าอก ปากอุทานออกมาด้วยความตระหนก “พิษ มีพิษ!”

ท่านอ่องใหญ่มองราชันพิภพอสุรแล้วร้องอุทานด้วยความตกใจ “อ่องตี้เหลยกับอ่องเปยจงเคลื่อนไหวกว้างไกลเพราะต้องพิษหรือ ไม่น่าใช่

พวกเราทุกคนกินยาถอนพิษไปก่อนแล้ว ไม่น่าจะต้องพิษได้!”

ราชันพิภพอสูรกัดฟันพูด แวตาคู่นั้นสาดประกายเย็นเยียบ “ไม่ใช่พิษของเรา”

ท่านอ่องใหญ่และคนอื่นๆ “...ว่าอย่างไรนะ?!”

พริบตาถัดมาท่านอ่องใหญ่ก็สัมผัสได้ถึงความผิดปกติบางอย่าง เขากุมหน้าอก เพราะจู่ๆ ก็รู้สึกเจ็บปวดอย่างรุนแรงจนต้องร้องครวญออกมาเสียงดังลั่น

“ไหนถึง...” ท่านอ่องใหญ่และท่านอ่องรองจ้องมองซูลัวด้วยสายตาหวาดกลัว “เจ้าทำอะไรกันแน่”

ซูลัวตอบกลับง่ายๆ “ไม่มีอะไรมาก ก็แค่ปรับสูตรพิษเดิมของพวกเจ้าเล็กน้อย จะว่าไปแล้วพวกเจ้าก็ล่าหลังเสียจริง ใช้วิธีการวางยาพิษในอากาศ พวกเจ้าไม่รู้หรือไรว่าวิธีการวางยาพิษแบบนี้ถูกเปิดโปงได้ง่ายดายนัก”

ใบหน้าของราชันพิภพอสูรแดงก่ำสลับเขียวคล้ำ

ซูลัวยังคงวิจารณ์ต่อ “ไม่เพียงเท่านั้น พวกเจ้ายังวางยาพิษในถ้วยชาข้าอีก สวรรค์! ยอมใจพวกเจ้าเหลือเกิน วิธีเก่าแก่โบราณแบบนี้ก็ยังไม่ใช้กันอยู่อีกหรือ”

ราชันพิภพอสูรรู้สึกว่าถูกหยามเกียรติอย่างหนัก

“อีกเรื่อง...” ซูลัวใช้มือข้างหนึ่งตบแก้มข้างหนึ่ง “ค่ายกลวิญญูณเก้าชั้น พวกเจ้าก่อค่ายกลวิญญูณเก้าชั้นกับแก้อื่นๆ? ให้ตายเถิด พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าค่ายกลวิญญูณเก้าชั้นปลดผนึกง่ายดายเพียงใด พวกเจ้าคงไม่คิดจริงๆ หรอกนะว่าวางกับดักสามทางพร้อมกันแล้วจะกักขังพวกเราได้? พวกเจ้าคงไม่ไร้เดียงสาถึงขั้นนั้นกระมัง?”

“...” ราชันพิภพอสูร

“...” ราชครุ

“...” อ่องเทียนอวีน

ซูลัวเอ่ยเสียงพุ่น “พวกเจ้าจะปราชัยพวกเราก็ได้ แต่อย่าดูแคลนความ

เชี่ยวชาญของพวกเราสิ ข้าเป็นถึงผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดิ หนานกงของพวกเรา ก็เป็นปรมาจารย์ค่ายกลชั้นจักรพรรดินะ พวกเจ้าจะอดเก่งต่อหน้าพวกเราได้หรือไร”

“...” เหล่าผู้มียุทธ์แห่งพิภพอสุรพากันก้มหน้าโดยไม่รู้ตัว พลันรู้สึกอับอายขึ้นมาทันที

ซูลัวถอนใจยาว “เฮ้อ ที่แท้ในสายตาวงเจ้า พวกเราอ่อนแอถึงเพียงนี้เชียวหรือ”

“...” ราชนพิภพอสุร

หากคิดว่าคนคู่นี้อ่อนแอจริง โฉนต้องวางยาพิษสองชั้นและใช้ค่ายกลวิญญานพร้อมกันด้วยเล่า ข้าเวลานี้ดูเหมือนว่าปากของพวกเขาจะเหลือกำลัง ยอดฝีมือแค่สามรายเท่านั้น อ่องตี้เหลยและอ่องเป่ยจงไม่อาจรวมการต่อสู้ได้อีกแล้ว เวลานี้จึงมีเพียงราชนพิภพอสุร ราชครู และอ่องเทียนอวี่น

สีหน้าหยอกเย้าเมื่อครู่ของซูลัวพลันแปรเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึมขึ้นมา เพราะนางตระหนักดีว่าการต่อสู้ที่แท้จริงกำลังจะเริ่มต้นขึ้นแล้ว

“เจ้าวางยาพิษอะไรพวกเรา!” ท่านอ่องใหญ่ตะโกนใส่ซูลัวด้วยความโกรธ

ซูลัวยิ้มบาง เอ่ยออกมาเพียง “ไม่รุนแรงอะไร แค่เพิ่มพิษของพวกเจ้าขึ้นเป็นสองเท่า แต่ว่า... คำพูดยั่วยุเมื่อครู่อาจทำให้พลังในเส้นลมปราณไหลเวียนเร็วขึ้นสักนิด”

ทุกคนเพิ่งตระหนักในเวลานี้เองว่า เหตุใดซูลัวถึงยอมเปิดเผยความจริงทุกอย่างแก่พวกเขาตั้งแต่ต้น ที่แท้จุดประสงค์ของนางก็เป็นเช่นนี้เอง

มิน่า... นางถึงทำร้ายอ่องตี้เหลยได้ในกระบวนท่าเดียว มิน่าอ่องเป่ยจงจึงพ่ายแพ้ได้ง่ายดายแบบนั้น แล้วพวกเขาเล่า... จะเป็นอย่างไรกัน

ราชนพิภพอสุรสุดลมหายใจเข้าลึก เมื่อครู่เขาตรวจสอร่างกายของตนเองแล้ว พบว่าหลังจากต้องพิษ พลังยุทธ์ลดลงสองในสิบส่วน ราชนพิภพอสุรเหลือบมองไปทางราชครู

ราชครูกล่าว “สองส่วนสิบพะยะคะ”

อ่องเทียนอวีนอ่ย “สามส่วนสิบเช่นกัน ฝ่าบาท”

ราชันพิภพอสุรกัดฟันยามออกคำสั่ง “จัดการให้เร็ว มิเช่นนั้นพลังยุทธ์
ของพวกเราจะยิ่งลดลงไปอีก!”

ราชครูและอ่องเทียนอวีนพยักหน้าพร้อมกัน พรึบตาถัดมากระบี่ในมือ
พวกเขาต่างก็พุ่งแทงเข้าใส่ซูลัวและหนานกงหลิวอวีน...

ราชันพิภพอสุรและยอดฝีมือทั้งสองไม่คาดคิดมาก่อนว่าสถานการณ์
จะพลิกผันเช่นนี้ พวกเขาคิดว่าจะสามารถวางยาพิษทำร้ายซูลัว และลดทอน
กำลังหนานกงหลิวอวีนได้ แต่ความจริงกลับเป็นซูลัวที่วางยาพิษพวกเขา ซ้ำยัง
ทำสำเร็จอย่างง่ายดาย ตอนนั้นพลังยุทธ์ในร่างกายของพวกเขาลดลงราวสองใน
สิบส่วน ยามที่ยอดฝีมือประมือกัน ความแตกต่างเพียงเล็กน้อยอาจก่อให้เกิด
ผลที่มีอาจคาดคะเนได้ แล้วนับประสาอะไรกับความแตกต่างทางพลังยุทธ์
ถึงสองส่วนเช่นนี้!

ในใจของราชันพิภพอสุรกำลังปั่นป่วนอย่างหนัก ทั้งเคียดแค้นทั้ง
หวาดกลัว ซูลัวกับหนานกงหลิวอวีนสบสายตากัน เพียงเท่านั้นก็เข้าใจกันโดยไม่
จำเป็นต้องพูดคุย

เงาร่างทั้งสองทะยานสวนกัน จากนั้นซูลัวก็จ้วงแทงกระบี่เพียงอู่มือใส่
อ่องเทียนอวีน ขณะที่หนานกงหลิวอวีนต้านรับการโจมตีจากราชันพิภพอสุร
และราชครูที่เข้ามาในคราวเดียวกัน

ครีน... ครีน... ครีน...

เสียงพลังฝ่ามือปะทะดังกึกก้องไปทั่วทุกทิศ พลังวิเศษพวยพุ่งในชั่ว
พริบตา อณุมิติบิดเบี้ยวโดยพลัน พลังมากมายทะลักออกมาราวกับคลื่นน้ำ

ซูลัวกับอ่องเทียนอวีนโจมตีเข้าใส่กันไม่ยั้ง หญิงสาวปล่อยกระบวณทำ
อย่างต่อเนื่อง พุ่งเป้าเล่นงานอ่องเทียนอวีนอย่างดุเดือด ตอนแรกอ่องเทียนอวีน
คิดว่าเขาจะเอาชนะซูลัวได้ภายในสามกระบวณท่า ทว่ากระทั่งผ่านไปร้อย
กระบวณท่า เขาก็ยังไม่อาจเอาชนะนางได้ ยิ่งไปกว่านั้น ยิ่งต่อสู้... อ่องเทียน-

อวีนก็ยิ่งตระหนกอยู่ในใจ

เป็นไปได้อย่างไรกัน ก่อนหน้านี้เขาเคยเห็นการต่อสู้ระหว่างซูลัวกับ อ่องตี๋เหลยมาแล้ว จึงไม่ได้ประเมินพลังยุทธ์ของนางต่ำเกินไป ทว่าโฉมบัดนี้ พลังยุทธ์ของซูลัวถึงดูเหมือนว่าจะ... แข็งแกร่งขึ้นอีกขั้น?!

สีหน้าของซูลัวเคร่งขรึม นัยน์ตาฉายประกายเย็นชา นางไม่รู้ว่าอ่อง เทียนอวีนสำแดงพลังในการต่อสู้กี่ส่วน แต่เวลานี้นางกำลังระมัดระวังทั้งหมด ในกายที่มีออกมาต่อกรกับอีกฝ่าย ทั้งนี้ก็เพื่อซื้อเวลาให้หนานกงหลิวอวีน ได้มากขึ้นอีกสักนิด

อ่องเทียนอวีนต่อสู้กับซูลัวพลางมองไปยังวงต่อสู้อีกฝั่งหนึ่ง

สองผู้มียุทธ์ที่แข็งแกร่งที่สุดในพิภพอสุรอย่างราชันพิภพอสุรและ ราชครุ ชื่อเสียงของพวกเขาเลื่องลือระบือไกล เป็นยอดฝีมือในตำนานพิภพอสุร ไม่เคยมีใครเห็นพวกเขาสำแดงพลังยุทธ์มานานแล้ว เพราะหากทั้งคู่ลงมือ เมื่อใด ผืนฟ้าย่อมสะท้าน แผ่นดินย่อมสะเทือน สรรพสิ่งจะถูกทำลายล้าง จนสิ้น

ทว่าบัดนี้อ่องเทียนอวีนกลับพบเรื่องที่ชวนหดหู่อย่างมากก็คือ เขาเพิ่ง ตระหนักว่าแม่ฝีมือของราชันพิภพอสุรและราชครุ นั้นยากจะหยั่งถึง ทว่าพลัง ยุทธ์ของหนานกงหลิวอวีนก็ลึกล้ำมีอาจคาดเดาเช่นกัน ชายหนุ่มคนเดียวต่อกร กับราชันพิภพอสุรและราชครุผู้แข็งแกร่ง แต่จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่มีทีท่าว่าจะ พ่ายแพ้

หนานกงหลิวอวีนผู้นี้ช่างมีฝีมือร้ายกาจขัดโองการสวรรค์โดยแท้!
ในตอนนี้เอง...

หวัะ!

กระบี่ในมือซูลัวกรีดผ่านลำคออ่องเทียนอวีน รอยแผลเล็กๆ ปรากฏ ขึ้นทันที อ่องเทียนอวีนใจหายวาบ ก่อนได้สติคืนมาว่าเมื่อครู่เปลือยใจลอยเสีย สมธึไปชั่วครู่

ซูลัวหัวเราะเยือก “สู้ต่อสิ!”

อ่องเทียนอวีนหรือตา นัยน์ตาฉายแววระแวงระวัง จะเสียสมาธิอีกไม่ได้แล้ว มิเช่นนั้นผลคงไม่อาจคาดเดาแน่ อ่องเทียนอวีนตระหนักดีว่าหากเขาพ่ายแพ้ ชูลัวจะต้องไปสมทบวงต่อสู้ร่วมกับหนานกงหลิวอวีน เมื่อถึงตอนนั้น หากชูลัวล่อราชันพิภพอสูรหรือราชครุออกไป... หนานกงหลิวอวีนก็ยอมคว่ำชัยได้อย่างแน่นอน

หากเป็นเช่นนั้น คึกครั้งนี้จะจบลงด้วยความพินาศของพิภพอสูร ฉะนั้นเขาต้องไม่แพ้เด็ดขาด

ไม่คิดว่าเจ้าเด็กน้อยคู่นี้จะเติบโตเร็วถึงเพียงนี้ หากรู้แต่แรก ตอนนั้นเขาไม่มีทางปล่อยให้คนทั้งคู่จากไป... อ่องเทียนอวีนรำพึงในใจไม่หยุด

“เสียใจตอนนี้ สายเกินไปแล้ว!” ชูลัวรู้เท่าทันความคิดของอ่องเทียนอวีน หญิงสาวยกยิ้มตรงมุ่มปาก ก่อนกระบี่เฟิงอู๋ในมือจะเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว

พริบตาถัดมาประกายแสงเจิดจ้าไม่ถ่วงก็พุ่งออกมาจากกระบี่เฟิงอู๋ฉิว!

อ่องเทียนอวีนถอยไปข้างหลังหนึ่งก้าว เขายกมือขึ้นลูบแก้มขวาของตน สายตามองชูลัวอย่างไม้อยากเชื่อสายตา

เลือดสีแดงสดไหลซึมออกมาจากบาดแผลคมกระบี่บริเวณแก้มขวา อ่องเทียนอวีนมองเลือดของตนกลางฝ่ามือขวา ในดวงตาปรากฏประกายประหลาดเย็นเยียบ

พลังยุทธ์ของหญิงผู้นี้ก้าวทะยานมาถึงขั้นนี้เชี่ยวชาญหรือ ที่แท้ตอนประลองยุทธ์กับอ่องตี้เหลย นางอำพรางพลังยุทธ์บางส่วนเอาไว้เอง อันที่จริงอ่องเทียนอวีนหารู้ไม่ว่าแท้จริงแล้วชูลัวไม่ได้อำพรางพลังยุทธ์ของนาง แต่เนื่องจากกระตุ่นสายเลือดในกายได้ส่วนหนึ่ง พลังกำลังร่างกายจึงแข็งแกร่งขึ้นกว่าเท่านั้นเอง

นอกจากนี้นางยังเลื่อนพลังยุทธ์มาถึงขั้นเซียนชั้นสูงระดับสูงแล้ว เพียงเท่านั้นก็ทำให้ฝีมือของนางแตกต่างจากเมื่อครั้งวัดพลังยุทธ์กับอ่องตี้เหลยราว

ฟ้ากับเหว แม่แต่ผู้แข็งแกร่งอย่างอ่องเทียนอวี่นก็ยังคงถอยร่นเมื่อเผชิญหน้ากับซูลู่

ห้วะ!

กระบี่ในมือซูลู่แทงเข้าที่กระดูกไหปลาร้าของอ่องเทียนอวี่น อ่องเทียนอวี่นพยายามโต้กลับ แต่กลับหาช่องโหว่ในการต่อสู้ไม่พบ นอกจากนี้เขายังตกใจไม่น้อยเมื่อพบว่าพลังวิเศษในร่างกายกำลังลดทอนลงในอัตราที่มองเห็นได้ด้วยตาเปล่า หากเป็นเช่นนี้ต่อไป ผลย่อมมีอจาคตเคาได้แน่

แม้จะตระหนักถึงสถานการณ์ที่เป็นรองในยามนี้ แต่อ่องเทียนอวี่นกลับไม่มีวิธีรับมือการโจมตีของซูลู่ได้เลย

ห้วะ!

บาดแผลจากคมกระบี่อีกแห่งปรากฏขึ้นบนร่างกายของอ่องเทียนอวี่น ท่านอ่องใหญ่และท่านอ่องรองที่หลบอยู่ ณ มุมหนึ่งไม่ไกลออกไปพลันตกตะลึง

“เป็นไปได้ไม่ได้!”

“สวรรค์!”

ท่านอ่องใหญ่และท่านอ่องรองได้แต่มองหน้ากันไปมา สตรีผู้นี้ นาง... นาง... นางบีบให้อ่องเทียนอวี่นต้องถอยร่น? เป็นไปได้ได้อย่างไรกัน ขณะที่ท่านอ่องสิบสามมองดูเหตุการณ์แล้วถึงกับเบิกตากว้างอ้าปากค้าง

เวลานี้หนานหงหลิวอวี่นกำลังโจมตีราชันพิภพอสุรและราชครูอย่างหนัก ตอนที่ราชันพิภพอสุรเหลียวไปเห็นสถานการณ์การต่อสู้ทางฝั่งอ่องเทียนอวี่น จิตใจของเขาก็พลันสั่นคลอน ก่อนรีบหมุนตัวหมายจะฉวยโอกาสนี้ช่วยหนูนอ่องเทียนอวี่นอีกแรง ทว่ายังไม่ทันได้เคลื่อนไหว

ห้วะ!

หนานหงหลิวอวี่นตัวตกระบี่ในมือผ่านอณูอากาศ แสงกระบี่ทอประกายวาบ พริบตาถัดมาเข็มขัดของราชันพิภพอสุรก็สับัดขาดออกจากกันทันที

ราชันพิภพอสุรถอยกรูดไปด้านหลังหลายก้าวโดยไม่รู้ตัว หลบเลี้ยง

คมกระบี่ของหนานกงหลิวอวี่น หนานกงหลิวอวี่นไม่รู้จักไล่ แต่กวัดแกว่ง
กระบี่ทเวะพิฆาตในมือไปทางลำคอของราชครูแทน

ฉ๊ะ!

ละอองโลหิตสาตกระเซ็น

“ราชครู!” ราชันพิภพอสูรตะโกนลั่นออกมาด้วยความตกใจสุดขีด
ยามนี้ราชันพิภพอสูรรู้สึกกลับสนมึนงไปหมด ไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไร
ดี ผึ่งหนึ่งคืออ่องเทียนอวี่น อีกด้านคือราชครู หากเขาช่วยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง อีก
ฝ่ายก็ต้องตกอยู่ในสถานการณ์คับขัน อีกทั้งหากปล่อยให้เวลายืดเยื้อต่อไป
ทุกคนจะต้องพิงหนกขึ้นเรื่อยๆ พลังยุทธ์อ่อนกำลังลงทุกที ขึ้นเป็นเช่นนี้
พวกเขาทั้งหมดต้องถึงคราวมอดม้วยแน่

ในตอนนั้นเอง กระบี่ทเวะพิฆาตในมือหนานกงหลิวอวี่นก็จ่อเข้าที่ลำตัว
ของราชครู ก่อนปลายกระบี่จ้วงแทงทะลุซี่โครง

“อ้าก...!” ราชครูส่งเสียงครางด้วยความเจ็บปวด อารมณ์สีชาวดุจหิมะ
บนร่างถูกอาบย้อมด้วยโลหิตสีแดงฉาน จากจุดเล็กๆ กลายเป็นวงกว้าง ที่
น่าตกใจยิ่งกว่านั้นก็คือ ตอนที่หนานกงหลิวอวี่นชักกระบี่ออก กระดูกซี่โครง
ซี่หนึ่งของราชครูก็ถูกคมกระบี่กระชากออกมาจากร่างในคราเดียว

“ราชครู!” ราชันพิภพอสูรอดกั๊นไม่ไหวอีกต่อไป หากราชครูตายไป
ถ้าเช่นนั้นพลังยุทธ์ของสองฝ่ายก็จะเสียสมดุล ตนและอ่องเทียนอวี่นย่อม
ต้านทานไม่ไหวแน่ ราชันพิภพอสูรรีบปรี้เข้าประจันหน้ากับหนานกงหลิวอวี่น
ในทันใด

การต่อสู้ที่เกิดขึ้นในตำหนักเหียนคุนทำให้ทั่วทั้งวังหลวงพิภพอสูร
จมอยู่ในทะเลเพลิง ผู้คนมากมายในวังหลวงวิ่งวุ่นไปมาอย่างกระสับกระส่าย
ข่าวลือแพร่สะพัดไปทั่วว่าพิภพอสูรกำลังจะล่มสลาย

ข่าวลือเหล่านี้มีต้นตอมาจากที่ใด แน่แน่นอนว่าย่อมต้องมาจากหัวหน้า
หน่วยข่าวกรองอย่างหนานกงโม่หุน เวลานี้บาดแผลภายนอกของเป่ยเฉินอิ่ง
และจื่อเหยียนทูลาจนเกือบหายสนิทแล้ว อาการบาดเจ็บภายในก็ฟื้นตัวขึ้น

มาก คีร์วันนี่ก็เกี่ยวพันถึงความเป็นความตายของดินแดนแห่งจิต พวกเขาย่อมอยู่เฉยไม่ได้ จึงฉวยโอกาสที่วังหลวงรุ่มรวยบุกเข้ามาช่วยกันกระจายข่าวลือไปทั่ว เพราะเหตุนี้วังหลวงพิภพอสุรจึงยิ่งโกลาหลอลหม่านราวกับโจ๊กที่กำลังเดือดพล่าน

ตำหนักเจียนคุณ

“ท่านอ่องใหญ่!” ท่านอ่องรองมองสถานการณ์การต่อสู้ที่ยืดเยื้อตรงหน้า ความคิดหนึ่งพลันผุดวาวขึ้นในสมอง “ท่านอ่องใหญ่! ก่อนหน้านี้ท่านมิได้จับสหายสองรายของซูลู่กับหนานกงหลิววีนมาหอกหรือ!”

“ฮะ?!” ท่านอ่องใหญ่ยังคงมีสีหน้าฉงน

ท่านอ่องรองกลับผลึกเขาอย่างแรง “หาอะไรกันเล่า! ท่านไม่เห็นหรือว่าตอนนั้นพวกเรากำลังจะพ่ายแพ้ หากพ่ายศึกนี้ พิภพอสุรทั้งหมดของเราจะตกอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่อาจกู้คืนได้อีกแล้ว รีบไปนำตัวสองคนนั้นมาเร็วเข้า”

“อ้อๆ ได้ เข้าไปเดี๋ยวนี้ ไปเดี๋ยวนี้” ท่านอ่องใหญ่วิ่งโร่ไปอย่างรวดเร็วดุจไบบิโน

ท่านอ่องรองมองการต่อสู้ตรงหน้าพลงกำหมัดแน่น ก่อนหน้านี้ตอนปะทะกัน เขาไม่เคยคิดเลยว่าหนานกงหลิววีนกับซูลู่จะแข็งแกร่งถึงขั้นนี้ แม้ว่าอ่องเทียนวีนและพระบิดาจะอ่อนกำลังลงส่วนหนึ่งเพราะต้องพิช แต่ก็ยังเหลือพลังยุทธ์ไม่ต่ำกว่าแปดส่วน ทว่า... กลับถูกพวกเขาทั้งสองคนบีบจนไม่มีทางสู้

ทำอย่างไรดี ตอนนี้ควรทำอย่างไรดี!

หึวะ!

เสียงกระบี่ดั่งขึ้นพร้อมกับคมกระบี่เฟิงอู่ในมือซูลู่ที่แทงเข้ากลางหว่างคิ้วอ่องเทียนวีน ปลายกระบี่ทะลุผ่านกะโหลกศีรษะด้านหลัง เลือดสดๆ หยดจากท้ายทอยอ่องเทียนวีน ก่อนกระบี่ลงสู่พื้น

ติ๋ง!

ทุกคนตะลึงพรึงเพริด

“อ่องเทียนอวีน!” ท่านอ่องรองอุทานด้วยความตระหนก

“อ่องเทียนอวีน!” ราชนพิภพอสุรหันกลับมา ก่อนเห็นอ่องเทียนอวีน ถูกแทงที่กลางหว่างคิ้ว เขาผลະจากหนานกงหลิวอวีนแล้วทะยานเข้าหาซูลัว พร้อมกระบี่ในมือ

พลังวิเศษมหาศาลจากฟ้าดินทะลักหลายออกมา ซูลัวหมุณตัวกลับแล้ว ใช้กระบี่ต้านรับ ก่อนทั้งสองฝ่ายจะผละถอยออกจากกัน

ตึก... ตึก... ตึก...

แรงสั่นสะเทือนทำให้ซูลัวซาปลาบไปทั้งร่าง ร่างกายแข็งทื่อ สองเท้าก้าว ถอยไปด้านหลังเจ็ดก้าว

หลังจากราชนพิภพอสุรสกัดกระบี่ซูลัวได้ เขาก็รี้งกายอ่องเทียนอวีน ออกมา

“พรวด!” อ่องเทียนอวีนกระอักเลือดสดๆ

“อ่องเทียนอวีน! อ่องเทียนอวีน!” ดวงตาของราชนพิภพอสุรแดงก้ำ เส้นเลือดแดงฉานปูดโปนราวกับจะปริแตก

อ่องเทียนอวีนยกยิ้มเฟื่อนตรงมุมปาก ไม่เคยคาดคิดเลยว่าตัวเขาที่ภาค ภูมิใจในพลังยุทธ์อันล้ำเลิศและพรสวรรค์ของตนมาชั่วชีวิต ทว่าสุดท้ายกลับ ต้องดับดินลงด้วยน้ำมือของสตรีผู้นี้

“เจ้า... เจ้า...”

ร่างของอ่องเทียนอวีนล้ม ‘ตึง’ ไปข้างหลัง ก่อนพาดลงกับพื้นเต็มแรง

“อ่องเทียนอวีน!” ราชนพิภพอสุรส่งเสียงคำรามด้วยความโกรธแค้น เพราะการตายของอ่องเทียนอวีนในครั้งนี้ย่อมหมายถึงความพ่ายแพ้พังภินท์ ของดินแดนพิภพอสุร...

“ข้าจะฆ่าเจ้า!” ราชนพิภพอสุรตะโกนใส่ซูลัวอย่างเกรี้ยวกราด กระบี่ ในมือเขাতวัดฟันใส่นางด้วยความบ้าคลั่ง

ซูลัวหัวเราะเยือก “รับกระบี่บวนท่า!” อันที่จริงซูลัวเองก็คิดไม่ถึงเหมือน

กันว่าหลังจากปลุกสายเลือดในกายได้ พลังกำลังของนางจะแข็งแกร่งขึ้นถึงขั้นนี้

เคลิ่ง!

กระบี่ของซูลัวกับกระบี่ราชันพิภพอสูรปะทะเข้าใส่กันอีกครั้ง

ตึก!

ซูลัวถอยหลังอีกครั้ง คราก่อนนางถอยหลังไปเจ็ดก้าว แต่หนึ่งนางก้าวถอยเค็ในหกย่างก้าวเท่านั้น

นัยน์ตาของราชันพิภพอสูรฉายแววโกรธเค้น เขาทุ่มสุดกำลังโจมตีต่อทว่าหลังจากการประมือกันอย่างหนักหน่วง ซูลัวกลับถอยหลังไปเพียงห้าก้าวเท่านั้น

ราชันพิภพอสูรจ้องมองซูลัวเขม็ง เพราะอะไร เพราะเหตุใดกัน ทุกครั้งพวกเขาทำหั้นโรมรันเข้าใส่กันอย่างรุนแรง นางควรจะบาดเจ็บภายในสาหัสขึ้นเรื่อยๆ แต่ไหนพลังยุทธ์ที่ตอบโต้กลับมาในแต่ละครั้งจึงดูเหมือนว่าจะแข็งแกร่งกว่าเดิม? เป็นเพราะอะไรกัน!

คำถามนี้คงมีเพียงซูลัวเท่านั้นที่รู้... สายเลือดที่ได้รับการกระตุ้นของนางเป็นเช่นนั้น ยิ่งร่างกายถูกแรงปะทะหนักหน่วงเท่าไร พลังยุทธ์ก็ยิ่งเพิ่มพูนขึ้นเท่านั้น

ยามนี้ราชันพิภพอสูรตออยู่ในสถานะเป็นรอง ขณะที่อีกด้านหนึ่งของวงต่อสู้ หนานกงหลิววินก็กำลังได้เปรียบราชครูอย่างเห็นได้ชัด

ในตอนนั้นเอง... เสียงคำรามด้วยความโกรธเค้นก็ดังขึ้นจากด้านนอกตำหนัก

“หนานกงหลิววิน! ซูลัว! พวกเจ้าหยุดนะ”

นี่เป็นเสียงของท่านอ๋องใหญ่ เวลานี้ท่านอ๋องใหญ่กำลังถือกระบี่จ่อเข้าที่ลำคอของคนสองคน ชายหนึ่งหญิงหนึ่ง รูปลักษณะภายนอกของพวกเขาเหมือนเปยเฉินอ๋องและจื่อเหยียนราวกับพิมพ์เดียวกัน

ภาพที่เห็นทำให้ทั้งซูลัวและหนานกงหลิววินชะงักมือและหยุดการโจมตี

ลงทันใด ชูลัวร์ก็ตามองชายหญิงที่ถูกท่านอ่องใหญ่จับเป็นตัวประกัน “เปย์-ฉินอิ่ง? จื่อเหยียน? พวกเจ้ามาอยู่ที่นั่นได้อย่างไร?”

ท่านอ่องใหญ่ลึกลดชื่นในใจ แต่เดิมเขายังไม่แน่ใจนักว่าจะใช้เชลยทั้งสองรายนี้ข่มขู่ชูลัวร์กับหนานางหลิวววินได้หรือไม่ แต่หลังจากเห็นปฏิกริยาของทั้งคู่แล้ว ท่านอ่องใหญ่จึงรู้ว่าเชลยคู่นี้ต้องเป็นสหายของชูลัวร์กับหนานางหลิวววินอย่างแน่นอน

“หยุดนะ! มิเช่นนั้นข้าจะสังหารพวกเขาเสีย” ท่านอ่องใหญ่ตวาดข่มขู่เสียงดัง

ชูลัวร์ยกยิ้มมุมปาก “สังหารพวกเขา?”

“ถูกต้อง หากเจ้ากล้าขยับเพียงนิด ข้าจะฆ่าพวกเขาทั้งทันที!” ท่านอ่องใหญ่หัวเราะเยือก

ชูลัวร์ยิ้มบาง “ถ้าเช่นนั้นก็ฆ่าพวกเขาเสียสิ”

“...” ท่านอ่องใหญ่

ท่านอ่องรองจ้องหน้าชูลัวร์ “พวกเขาไม่ใช่สหายของเจ้าหรือไร พวกเขา คือเปย์ฉินอิ่งและจื่อเหยียน เจ้าไม่สนใจความเป็นความตายของพวกเขาจริงๆ หรือ!”

ชูลัวร์แค้นหัวเราะ “ถูกต้องแล้ว ข้าหาได้แยะแยะไม่ ฉะนั้นหากพวกเจ้าอยากสังหารทั้งก็จงสังหารเสีย ตามใจพวกเจ้าเถิด” เอ่ยจบชูลัวร์ก็กวัดกระบี่เปิงอู๋ในมือใส่ราชนิกพอสูร์อีกครั้ง

ไร้ความปรานีและไม่มีเยื่อใยเลยแม้แต่นิด

ท่านอ่องใหญ่เด็ดดาบถึงขีดสุด ก่อนตระหนกได้ว่าเชลยทั้งสองนี้ ไม่มีประโยชน์อะไรกับสถานการณ์ในยามนี้เลย ท่านอ่องใหญ่ชักกระบี่ของตนออกมา แล้วปาดคมกระบี่ใส่ร่างที่อยู่ในมือ เลือดสดๆ พุ่งกระฉูดออกจากลำคอของเชลยรายหนึ่ง

“ร้องขอความช่วยเหลือสิ!” ท่านอ่องใหญ่กัดฟันกรอด สายตาเต็มไปด้วยความอำมหิต

ที่ว่าเฉลยสองรายในเงื้อมมือท่านอ่องใหญ่เวลานี้แท้จริงแล้วคือท่านอ่อง
ลิปห้าและพระสนมเงินที่ถูกซูลัวแปลงโฉมเป็นเปยเงินอิ่งและจื่อเหยียน ยิ่งไป
กว่านั้นพวกเขายังถูกสกัดจุดหัวร่าง ไหนเลยจะปริปากหรือขัดขืนได้

เมื่อท่านอ่องใหญ่เห็นว่าเฉลยของตนไม่ร่าให้วังวอนร้องขอชีวิต เขาก็ยิ่ง
โกรธหนัก

ดิ่งด้นหนักไซหรือไม่... ท่านอ่องใหญ่หัวเราะเยือก ก่อนตัวดคมกระบี่
อีกครั้ง “ยังไม่ร้องอีกหรือ ร้องออกมา รีบร้องออกมาเดี๋ยวนี้!”

เวลานี้ท่านอ่องลิปห้าใกล้เสียดืออยู่รอมร่อ เขาอยากตะโกนบอกเหลือ
เกินว่าเขาไม่ใช่เปยเงินอิ่ง เขาคือท่านอ่องลิปห้า เป็นน้องชายแท้ๆ ของท่านอ่อง
ใหญ่ แต่เขากลับแปลงเสียงออกมาไม่ได้แม้แต่คำเดียว บัดนี้ตลอดทั้งร่างปวด
ร้าวจนลั่นเทา น้ำตาไหลพร่างพรู

ระหว่างที่ต่อสู้กับราชันพิภพอสุร ซูลัวลอบชำเลืองมองท่านอ่องใหญ่
แวบหนึ่ง ท่านอ่องใหญ่มองเห็นสายตานั่นของนางเข้าพอดี หัวใจของเขาสะท้าน
วูบ หรือว่าแท้จริงแล้วซูลัวใส่ใจเฉลยทั้งสองรายนี้ คำพูดที่ว่าไม่สนใจไยดีก่อน
หน้า แท้จริงเป็นเพียงการปิดบังกระมัง?

เมื่อคิดได้เช่นนี้ ท่านอ่องใหญ่ก็ยิ่งลงมือรุนแรงขึ้น เขาคำว่าคอเลื้อยท่าน
อ่องลิปห้าขึ้นมาแล้วหันไปตะโกนข่มขู่ซูลัว “หากเจ้ายังไม่หยุด ข้าจะสังหารเขา
จริงๆ รีบหยุดเดี๋ยวนี้!

ที่ว่าซูลัวกลับเพียงแคแค้นยี้มอย่างไม่แยแส

ท่านอ่องใหญ่เมื่อกระบี่สูงขึ้นโดยไม่ลังเล

ฉ๊ะ!

เสียงคมกระบี่ดังแผ่ว ปลายกระบี่แทงทะลุลำคอท่านอ่องลิปห้า ร่าง
ของท่านอ่องลิปห้ากระตุกอยู่สองสามที ก่อนจะหงายหลังล้มตึงลงไปข้างหลัง
โลหิตสีแดงสดเจี๋นนองท่วมร่าง

ท่านอ่องใหญ่หัวเราะเยือก จากนั้นก็กระชากคอเลื้อยพระสนมเงิน แล้ว
จ่อปลายกระบี่ที่อาบไปด้วยเลือดเข้าที่ลำคอพระสนมเงินทันทีโดยไม่ลังเล

พระสนมเงินพลันร้อนรุ่มอยู่ในใจ น้ำตาไหลพร่างพรูออกมาเป็นทาง นางอยาก จะพูด ทว่ากลับเปล่งเสียงไม่ออกแม้แต่คำเดียว นางอยากจะตื่นนอน แต่ก็ถูก ท่านอ่องใหญ่กระซอกผมไว้แน่นจนขยับไม่ได้ ทำได้เพียงส่งเสียงร้องครางใน ล้าคอ

“ซูลี้ว เจ้ายังไม่หยุดไ้หรือไม๊ ดี ข้าจะปลิดชีวิตนางเสียว” ดวงตาท่าน อ่องใหญ่ฉายแววอำมหิตดุร้าย

ซูลี้วหัวเราะหยัน “อย่าสังหารนาง มิเช่นนั้นเจ้าจะเสียวใจในภายหลัง”

“เสียวใจ? เจ้าจะทำให้ข้าเสียวใจได้อย่างไร” คราวนี้ท่านอ่องใหญ่ไม่ใช้ กระบี่ เพราะเขาพบว่าการสังหารคนด้วยกระบี่นั้นยุ่งต้ง่ายตายเกินไป เพราะ ฉะนั้นเขาจึงเปลี่ยนมาใช้เสี้ยนแทน

เผียะ! เผียะ! เผียะ!

เสี้ยนฟาดลงบนร่างพระสนมเงินอย่างโหดร้ายทารุณ พระสนมเงินจ้อง มองดวงตาท่านอ่องใหญ่ ดวงตาแทบจะถลนออกมา

นี่คือโอรสของนาง โอรสที่นางแสนรักและหวงแหน ทว่าเมื่อครู่เขากลับ สังหารองค์ชายสิบห้าผู้เป็นน้องชายร่วมอุทรของตน ข้าเวลานี้ยังใช้เสี้ยนฟาดนาง ผู้เป็นมารดาอีก เขา... เขายังเป็นคนอยู่หรือไม่!

ท่านอ่องใหญ่ถลึงตามองตอบด้วยความเกรี้ยวกราด เขาฟาดเสี้ยนใส่พระ สนมเงินไปพลางตวาดใส่ซูลี้วไปพลาง “ซูลี้ว หากเจ้ายังไม่หยุด! ข้าจะฆ่านาง ข้าจะฆ่านางให้ตาย ข้าไม่ได้ล้อเล่นกับเจ้า!”

อันที่จริงท่านอ่องใหญ่ตระหนักดีว่า ซูลี้วไม่มีทางยอมสละชัยชนะที่ใกล้ จะถึงมือเพียงเพื่อสหายรายเดียวเป็นแน่ เพราะหากนางกำชัยในครั้งนี้ได้ คน ดินแดนแห่งจิตก็จะได้ครอบครองทั้งพิภพอสุร แต่ถึงกระนั้นเขาก็ต้องหา หนทางเพื่อก่อกรรมสมานนางให้มากที่สุด หวังว่านางจะเผยช่องโหว่จุดอ่อนให้ พระบิดาจับจ้งหระโถมตีจุดตายนางได้บ้าง ด้วยเหตุนี้ เสี้ยนมีมือท่านอ่องใหญ่ จึงฟาดกระหน่ำไม่ยั้งปานสายฝนโปรยปราย

เจ็บ! เจ็บเหลือเกิน พระสนมเงินปัดร้าวไปทั้งร่าง นางได้แต่ก่ิ่งเกลือก

อยู่บนพื้น

ชูลัว่ซ่าเลื่องมองพระสนมเงินแวบหนึ่ง ในใจหัวเราะเยือก คิดว่านั่นคือ จื่อเหยียนตัวจริงกระมัง นางช่วยจื่อเหยียนตัวจริงออกจากคุกใต้ดินไปนานแล้ว คนที่กำลังกลิ้งอยู่บนพื้นด้วยความทรمانคือพระมารดาแท้ๆ ของท่าน อ่องใหญ่ต่างหากเล่า แต่พระสนมเงินที่เลี้ยงดูท่านอ่องใหญ่และท่านอ่องสิบห้า จนเติบโตและมีอุปนิสัยเช่นนี้ได้ ดูท่าก็คงมิใช่สตรีดั่งมอะไร่นัก

ท่านอ่องใหญ่พยายามก่อวานชูลัว่ แต่ดูเหมือนชูลัว่จะไม่สะทกสะท้านเลยสักนิด

เคล้ง!

กระบี่ของชูลัว่กับกระบี่ของราชันพิภพอสุรปะทะกันอีกครั้ง คราวนี้ชูลัว่ไม่ถอยหลังแม้แต่ก้าวเดียว ดวงตาของราชันพิภพอสุรฉายแววตกตะลึง

“โชนเจ้า...” ทุกครั้งที่เข้าปะทะ พลังยุทธ์ของชูลัว่ก็จะยิ่งเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่า จากตอนแรกที่นางตกเป็นรอง มาบัดนี้นางกลับต่อสู้กับเขาได้อย่างสูสี ความรู้สึกที่คู่ต่อสู้แข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ เช่นนี้ช่างน่าหวาดกลัวยิ่งนัก หัวใจราชันพิภพอสุรสั่นสะท้านอย่างแรง ชั่วชีวิตนี้ไม่เคยพบเจอคู่ต่อสู้ที่น่าหวาดกลัวเช่นนี้มาก่อน หนานกงหลิววันเพียงคนเดียวก็ทำให้เขาหมดปัญญาแล้ว มาบัดนี้ยังมีชูลัว่ที่เก่งกาจพอๆ กันอีกคน ช่างสิ้นหวังเสียเหลือเกิน!

“หากเจ้ายังไม่หยุด ข้าจะฆ่านางจริงๆ!” ท่านอ่องใหญ่ตะโกนชูลัว่

ชูลัว่ยิ้มเยาะ “อยากฆ่าก็ฆ่าสิ ฆ่าตามใจชอบ รีบฆ่าเสีย จะให้ข้าช่วยฆ่าหรือไม่”

ชูลัว่พูดคำว่า ‘ฆ่า’ ติดกันจนท่านอ่องใหญ่ตะลึงงันทำตัวไม่ถูก ได้แต่ถลึงตามองชูลัว่อย่างดูร้าย “เจ้า...”

ชูลัว่ไหนเลยจะมีเวลามาต่อปากต่อคำกับเขา เวลานี้คู่ต่อสู้คนสำคัญของนางก็คือราชันพิภพอสุร

น๊ะ!

กระบี่เพิ่งอู่แผลงฤทธิ์ เลือดสดๆ พุ่งกระเซ็นออกมาจากร่างราชันพิภพ

อสูรทันที

ดวงตาราชันพิภพอสูรเบิกกว้างจนแทบถลน แต่สิ่งที่ทำให้เขาตกใจยิ่งกว่าคือ... เสียงครางแผ่วที่ดังขึ้นไม่ไกลออกไป ราชันพิภพอสูรหันขวับไปยังทิศทางนั้น ก่อนเห็นรอยเลือดที่ปรากฏขึ้นที่ลำคอราชครุ

“ราชครุ!” ดวงตาคมยแววเกรี้ยวกราดของราชันพิภพอสูรแดงก่ำราชครุชำเลื่องมองพลางคลี่ยิ้มบางให้ราชันพิภพอสูร “ฝ่าบาท โปรดรักษาพระองค์ ดูเหมือนกระหม่อมคงไม่อาจอยู่เคียงข้างฝ่าบาทได้อีกแล้ว...”

หนานกงหลิวอวินหัวเราะเยือก “ช่างจงรักภักดีต่อพิภพอสูรโดยแท้”

ราชครุมองหนานกงหลิวอวิน ดวงตาคมยแววผิดแผก “ไม่นึกเลยว่าฝ่าพันทุ้หงส์มังกรจะมีทายาทที่โดดเด่นถึงเพียงนี้...”

ราชันพิภพอสูรและซูลัวหันไปมองราชครุพร้อมกัน บทสนทนาเมื่อครู่ระหว่างเขากับหนานกงหลิวอวิน... หมายความว่าอย่างไรกันแน่?!

ราชันพิภพอสูรมองราชครุ ก่อนถามด้วยน้ำเสียงอึ้งงัน “เจ้า... เจ้า... หมายความว่าอย่างไร”

เลือดสดๆ ทะลักออกมาจากลำคอของราชครุไม่หยุด แต่ถึงกระนั้นสายตาก็มองราชันพิภพอสูรกลับสงบนิ่งเยือกเย็น “คุณชายรองกล่าวได้ถูกต้องแล้ว ข้าเคยเป็นไส้ศึกที่ดินแดนแห่งจิตส่งตัวมายังพิภพอสูร”

คนที่ตระหนกตกใจมากที่สุดเห็นจะไม่พ้นราชันพิภพอสูร เขาเบิกตากว้าง สายตาเยียบเย็นดั่งน้ำแข็งจ้องมองราชครุนิ่ง “เจ้าพูดอะไร ไส้ศึกดินแดนแห่งจิต? ช่างเหลวไหลสิ้นดี หากเจ้าเป็นไส้ศึกดินแดนแห่งจิต เจ็นคงต้องยกแผ่นดินพิภพอสูรอันรุ่งเรืองนี้ให้ดินแดนแห่งจิตไปนานแล้ว”

“นั่นเพราะคนดินแดนแห่งจิตไม่รู้ว่แท้จริงแล้วข้าเป็นชาวพิภพอสูร” ราชครุยิ้มบาง ก่อนหันไปมองหนานกงหลิวอวิน “เรื่องข้าเป็นชาวพิภพอสูรจักรพรรดิดินแดนแห่งจิตไม่มีทางรู้แน่ แต่เจ้ากลับรู้ เจ้ารู้จัก ‘สถานะ’ ของข้าตั้งแต่ก่อนเดินทางมายังพิภพอสูรแล้วใช่หรือไม่”

หนานกงหลิวอวินไม่ตอบ

“แต่เจ้าไม่ไว้ใจข้ามาตั้งแต่แรก เพราะเจ้าไม่เคยติดต่อมาหาข้าเลย”
ราชครูจ้องมองหนานกงหลิววีนด้วยสายตาคมกริบ “เจ้าเห็นช่องโหว่ของข้า
จากเรื่องใดกันแน่”

แต่เดิมราชครูยังหวังจะใช้สถานะสายลับสองหน้าเพื่อเอาตัวรอดไปจาก
เรื่องนี้ ทว่าหนานกงหลิววีนฉลาดเฉลียวเพียงใด เขาคาดคะเนตัวตนที่แท้จริง
ของราชครูได้ตั้งแต่ต้น เพราะเหตุนี้จึงไม่คิดเข้าไปใกล้อีกฝ่ายเลย

หนานกงหลิววีนไม่พูดอะไร แต่ชูล้วยกลับหัวเราะเยือก “ที่แท้ชาย
ชุดดำลึกลับที่สังหารผู้ใหญ่บ้านโม่แห่งหมู่บ้านสกุลโม่ก็คือเจ้าจริง ๆ ข้าเจ้าก็ยัง
เป็นคนวางเพลิงสังหารคนสกุลโม่ ณ ริมทะเลสาบจิงหู”

ราชครูมองชูล้วยด้วยสายตาเยียบเย็น “เขาบอกเจ้าหรือ”

ชูล้วยแค้นหัวเราะ “ช่องโหว่ชัดเจนถึงเพียงนี้ เว้นแต่ข้าจะตาบอด มิเช่น
นั้นจะมองไม่เห็นได้อย่างไร”

“ช่องโหว่?” ราชครูนี้พวหน้าเล็กน้อย

ชูล้วยแสรังขัน “ช่องโหว่ที่เจ้าเผยออกมาเอง เจ้าคงไม่ใช่ไม่รู้ตัวกระมัง?”

ราชครูเลิกคิ้ว ชูล้วยตอบอีกฝ่ายด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “เมื่อ
เจ้าไม่รู้ตัว ถ้าเช่นนั้นข้าจะต้องบอกเจ้าไปทำไม สมุดบันทึกบรรพกาลเล่มนั้น
... เวลาีนี้คงนำออกมาได้แล้วกระมัง?”

ครั้งนั้นที่หมู่บ้านสกุลโม่ ราชครูสังหารผู้ใหญ่บ้านโม่แล้วขโมยสมุด
บันทึกบรรพกาลไปจากมืออีกฝ่าย เมื่อยืนยันได้ว่าเขาคือผู้มิยุทธ์ลึกลับ
รายนั้น สมุดบันทึกย่อมต้องอยู่ในมือเขา บัดนี้ชูล้วยครอบครองสมุดบันทึก
บรรพกาลสองเล่ม เล่มหนึ่งคือบันทึกวิชาเกิดใหม่จากเก้ากระดุกที่ได้มาจาก
สกุลโม่ ณ ริมทะเลสาบจิงหู อีกเล่มคือบันทึกหลักคำนวณกลไกซึ่งได้มาจาก
ตำหนักราชนพิภพอสุร

ชูล้วยทอดสายตามองราชครู “นำสมุดบันทึกบรรพกาลในมือเจ้าออกมา
เถิด”

ราชครูหัวเราะเยือกยามจ้องหน้าชูล้วย “เจ้าแน่ใจ?”

ซูลัวพยักหน้าด้วยสีหน้าเคร่งขรึม “ข้าแน่ใจ”

“ข้าตายไม่เสียดาย ขอเพียงพวกเจ้าปล่อยฝ่าบาทไป สมุดบันทึกบรรพกาลเล่มนี้... ข้าจะมอบให้พวกเจ้า” ราชครูลี้วงบันทึกลงสีน้ำเงินออกมาจากอกเสื้อแล้วโบกไปมาต่อหน้าซูลัว

ซูลัวชำเลื่องมอหนานางหลิววินแวนหนึ่ง ชายหนุ่มไม่แสดงท่าทีใด นางจึงกล่าว “ได้ ปล่อยราชันพิภพอสูรของพวกเจ้าก็ได้ แต่ปล่อยเจ้าไม่ได้ เจ้ายอมรู้ดี”

แววเยาะหยันปรากฏบนใบหน้าของราชครู “ข้ารู้”

เพราะเขาเป็นสายลับที่ติดดินแดนแห่งจิตสงมา แต่ภายหลังกลับเข้าร่วมฝ่ายเดียวกับพิภพอสูร ฉะนั้นคนดินแดนแห่งจิตไม่มีทางละเว้นชีวิตของเขาไว้แน่

ราชครูปล่อยมือ สมุดบันทึกบรรพกาลก็ลอยละลิวตรงมาหาซูลัว

“บันทึกศาสตร์ฮวงจุ้ย?” ซูลัวมองสมุดบันทึกในมือแล้วคลี่ยิ้มบาง “ไม่คิดว่าจะเป็นบันทึกศาสตร์ฮวงจุ้ยจริงๆ หากบันทึกเล่มนี้อยู่ในมือข้าตั้งแต่แรก เรื่องราวคงไม่ยุ่งยากเช่นนี้”

หญิงสาวพอลางพลิกอ่านบันทึกศาสตร์ฮวงจุ้ยในมืออย่างละเอียดด้วยสีหน้าจริงจังราวกับว่าเข้าใจ ขณะที่ทุกคน ณ ที่นี้พากันมองนางด้วยสายตาประหลาด พวกเขาได้แต่มอหนากันไปมา

ดวงตาของราชครูจ้องมองซูลัวเขม็ง เดิม নয়น์ตาคู่นั้นฉายความสาแก่ใจ ทว่าบัดนี้กลับเผยแววหนักอึ้ง นางอ่านออกจริงๆ หรือ... ราชครูรู้สึกไม่อยากเชื่อ ที่เขากล้าใช้สมุดบันทึกบรรพกาลเล่มที่สามเป็นเครื่องต่อรอง ก็เพราะมั่นใจว่าสตรีผู้นี้ไม่มีทางอ่านอักษรในสมุดบันทึกออกอย่างแน่นอน เพราะด้านในบันทึกไว้ด้วยอักษรบรรพกาล ตัวอักษรที่เขาศึกษามาครึ่งก่อนชีวิต ทว่าก็ยังตีความออกเพียงแค่นี้ก็ตัว

แล้วหญิงสาวจากดินแดนแห่งจิตที่มีอายุเพียงไม่กี่ร้อยปีจะอ่านออกได้อย่างไรกัน แต่... ท่าทางของซูลัวดูสมจริงเหลือเกิน นางพลิกหน้ากระดาษไป

พลงขมวดคิ้วไปพลง บางครั้งกวาดตาอ่านทีละสิบบรรทัด บางครั้งก็หยุด
ครุ่นคิดอย่างละเอียด

“...” ทุกคนจ้องมองชูลัว้เซมิ่ง นางอ่านออกจริงหรือ

“เป็นไปได้” ราชครูสายหน้าอย่างมั่นใจ “ข้ากล้ำรับรองว่าใต้หล้านี้
ไม่มีใครอ่านอักษรบรรพกาลออก นาง... นางต้องเสแสร้งแน่ๆ!” วาจานี้ของ
ราชครูเป็นการปลอบขวัญราชันพิภพอสุรและตนเองไปในคราเดียวกัน

ราชันพิภพอสุรขมวดคิ้วเข้าหากัน ดูจากท่าทางของชูลัว้... เหมือนว่า
นางจะอ่านสมุดบันทึกบรรพกาลเล่มนี้ได้จริงๆ

ไม่นานชูลัว้ก็พลิกกระดาษไปถึงหน้าสุดท้าย ก่อนเปิดสมุดบันทึกศาสตร์
ฮวงจุ้ยลง ในบันทึกศาสตร์ฮวงจุ้ยกล่าวถึงความเข้าใจและการตระหนักรู้ใน
ศาสตร์ฮวงจุ้ยของบรรพบุรุษสกุลโม่ที่มีมาตลอดระยะเวลาหลายปี ทว่ามีเพียง
ไม่กี่ที่ประโยชน์เอ่ยถึงสุสานปฐมราชันอสุร นางจึงหยิบสมุดบันทึกบรรพกาล
อีกสองเล่มออกมาจากมิตติติดตามกาย หนึ่งในบันทึกวิชาเกิดใหม่จาก
เก้ากระดุก อีกหนึ่งคือบันทึกหลักคำนวณกลไก จากนั้นก็...

พีบๆ

ชูลัว้พลิกหน้ากระดาษด้วยความรวดเร็ว ดวงตาคู้งามกวาดมองไปตาม
หน้ากระดาษครั้งละสิบบรรทัด

หลังจากอ่านสมุดบันทึกบรรพกาลครบทั้งสามเล่ม ดวงตาลึกล้ำของ
ชูลัว้ก็ทอประกายวิบวับตั้งดวงดาวในยามราตรี นานางหลิวอวินมองนาง
ด้วยความสงสัย

ชูลัว้ยิ้มพลงซีล่งเมืองล่าง “อยู่ที่นี้”

หือ? แม้แต่หนานางหลิวอวินผู้สงบนิ่งก็ยิ่งแสดงสีหน้าประหลาดใจ
ออกมาในยามนี้ เขาเลิกคิ้วเป็นคำถาม... อยู่ที่นี้? ใต้วังหลวง?

ชูลัว้ยิ้มเพื่อน ก่อนพยักหน้าอย่างมั่นใจ

“...” นานางหลิวอวิน

อะไรอยู่ที่นี้? ราชครูและราชันพิภพอสุรสบตากัน ต่างมองเห็นแนว

ตกตะลึงในดวงตาของกันและกัน

ราชครุมีมันสมองปราดเปรื่องเฉียบไวมาแต่ไหนแต่ไร เขาเห็นความผิดปกติบางอย่างจากสีหน้าของหนานกงหลิววีนกับชูลั่ว แม้ยามนี้จะไร้เรี่ยวแรง แต่ถึงกระนั้นก็ยังอุทานด้วยความตระหนก “เจ้าหมายความว่าสถานที่ฝังพระศพที่แท้จริงของปฐมราชันอสูรอยู่ที่ตัววังหลวงแห่งนี้หรือ” ระหว่างที่เอ่ยก็หันขวับไปมองราชันพิภพอสูรโดยไม่รู้ตัว

อะไรนะ?! คำพูดของราชครุทำให้ทุกคนอุทานด้วยความตระหนก

ปฐมราชันอสูร?! บรรพชนผู้ยิ่งใหญ่บนหลังม้า ผู้พิชิตแผ่นดินนับหมื่นสี่... นามของพระองค์คือเกียรติยศแห่งพิภพอสูรและราชสกุลพิภพอสูร!

ชูลั่วมองราชครุและราชันพิภพอสูรที่สูญเสียพลังการต่อสู้แทบจะสิ้นเชิงแล้ว เวลานี้พวกเขาไม่ใช่คู่ต่อสู้ของนางกับหนานกงหลิววีนอีกต่อไป นางจึงไม่คิดว่าทั้งสองคนเป็นภัยคุกคามแต่อย่างใด

ชูลั่วมองราชครุอย่างจนคำพูด “บันทึกศาสตร์ฮวงจุ้ยอยู่ในมือเจ้ามาตั้งนาน เจ้าอ่านไม่ออกหรือไร”

ใบหน้าที่เย็นชาเป็นนิจของราชครุปรากฏแววกระอักกระอ่วน

ว่ากันตามตรง... เขาอ่านตัวอักษรในสมุดบันทึกบรรพกาลไม่ออกจริงๆ เพราะนอกจากจะเขียนด้วยอักษรบรรพกาลแล้ว ข้าเนื้อหาในบันทึกเล่มนี้ยังกระจัดกระจายไม่เป็นระเบียบ ยากจะตีความหมายได้

ชูลั่วมองสีหน้าราชครุแล้วพูดไม่ออก “อ่านไม่ออก แต่ยั้งตั้งต้นจะแย่งมาอีก?”

ราชครุไต่กลับด้วยความกระดากอาย “เจ้าอ่านออกจริงหรือ เจ้าอายุเท่าไรกัน!”

ชูลั่วกำลังจะตอบคำถามราชครุ ทันใดนั้นนางก็พบความผิดปกติบางอย่างในมือ สมุดบันทึกบรรพกาลทั้งสามเล่มที่เดิมเรียงซ้อนกันอยู่ในมือนางมาบัดนี้กลับหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวด้วยความเร็วอันน่าตกใจ จากนั้นเนื้อกระดาษก็แปรเปลี่ยนเป็นหยดของเหลวสีครามเข้ม

“นี่มัน...” ทุกคนในที่นี้ดูจะตระหนกตกใจเป็นอย่างมาก
เกิดอะไรขึ้น! ชูลิ้วประหลาดใจไม่ต่างกัน นางรีบกำฝ่ามือขวาเข้าหากัน
แน่นโดยไม่รู้ตัว หมายถึงเก็บหยดของเหลวสีครามไว้ในมือเพื่อศึกษา ทว่า...
ฉ่า...!

หยดของเหลวสีครามนี้กลับมีอุณหภูมิสูงผิดปกติ เวลานั้นมันร้อนจน
แทบจะลวกมือนาง

ชูลิ้วเป็นผู้มียุทธศาสตร์เทพ เพลิงพิสดารของบิวลีชาติที่นางครอบครองนั้น
ทรงพลังเพียงใด แต่เมื่อสัมผัสกับของเหลวสีครามร้อนระอุนี้ ฝ่ามือขวาของ
นางก็ถูกเผาไหม้จนพอง ชูลิ้วเจ็บแสบถึงขั้นต้องสูดลมหายใจเฮือก นาง
คลายมือโดยไม่รู้ตัว

พี่ว...!

หยดน้ำสีครามพุ่งทะยานไปข้างหน้าราวกับลูกธนู

“ไม่ได้การ!” ชูลิ้วตระหนักถึงความผิดปกติบางอย่าง นางอยากไล่ตาม
แต่ความเร็วของหยดน้ำสีครามนั้นเร็วเกินไป เร็วจนแม้แต่หนานกงหลิววีน
ก็ยังตั้งตัวไม่ทัน

หนานกงหลิววีนก้าวมาข้างหน้าหนึ่งก้าว เขาคว่ำมือของชูลิ้วมาดู
ดวงตาฉายแววห่วงใย “บาดเจ็บหรือ”

ฝ่ามือขวานางแผ่นหยกของชูลิ้วที่เคยนุ่มละเอียดไว้ที่ตมบัดนี้กลับ
ปรากฏแผลพุพองขนาดเท่าไซนกพิราบที่กลางฝ่ามือ

“อือ” ดวงตาบิววาวของชูลิ้วมองหนานกงหลิววีน ก่อนพยักหน้าเบาๆ
“นี่ไม่สำคัญ เรื่องสำคัญกว่าก็คือ หยดน้ำสีครามนั้นคืออะไรกันแน่ มันกำลัง
ทำสิ่งใด”

ความรู้สึกไม่สบายใจก่อตัวขึ้นในอกของชูลิ้ว

หนานกงหลิววีนกล่าวเสียงเรียบ “น่าจะเป็นกุญแจเปิดสุสานปฐม
ราชันอสูร”

สุสานปฐมราชันอสูร? มีสุสานปฐมราชันอสูรจริงๆ หรือ ท่านอ่องใหญ่!

และคนอื่นๆ มองหน้ากันไปมา สีหน้าเต็มไปด้วยความไม่อยากเชื่อ สายตาของพวกเขาเบนจากชูลัวไปยังราชันพิภพอสูร อันที่จริงเชื่อพระวงศ์อย่างพวกเขาเคยได้ยินได้ฟังตำนานเรื่องหนึ่งมาหลายปีติดต่อกันแล้ว ลือกันว่าใต้วังหลวงเป็นที่ตั้งของสุสานปฐมราชันอสูรอันลึกลับ เมื่อครั้งที่ท่านอ่องใหญ่และท่านอ่องรองเยาว์วัยยังคงพยายามเสาะหาสถานที่แห่งนั้นตามเรื่องเล่าขานด้วยซ้ำ

ราชันพิภพอสูรหัวเราะเยือก “สุสานปฐมราชันอสูร? เป็นไปได้อย่างไร หากมีสุสานปฐมราชันอสูรอยู่จริง ข้าผู้เป็นราชันพิภพอสูรจะไม่ว่างใจได้อย่างไร ล้อเล่นอะไรกัน...”

ว่าชูลัวกลับตัวตบสายตามองราชันพิภพอสูรด้วยสีหน้าดูแคลน “ไม่ได้ล้อเล่น”

“หึๆ” ท่านอ่องใหญ่แค้นหัวเราะในลำคอ ถึงอย่างไรก็ไม่เชื่อ เขาคือท่านอ่องใหญ่แห่งพิภพอสูร มีสิ่งใดในพิภพอสูรนี้บ้างที่เขาไม่รู้ หากใต้พื้นดินวังหลวงเป็นที่ตั้งของสุสานปฐมราชันอสูรจริง เหตุใดเขาจึงไม่เคยรู้มาก่อนเลยเล่า

“สุสานของปฐมราชันอสูรไม่ได้อยู่บนภูเขาซีซานหรือ” ท่านอ่องรองขมวดคิ้ว “พวกเราไปปลักการะที่นั่นทุกปีมิใช่หรือไร”

“ข้าหมายถึงสถานที่ฝังพระศพปฐมราชันอสูรดั้งเดิม” ชูลัวหัวเราะเยือก “ส่วนในสุสานปฐมราชันอสูรบนภูเขาซีซานจะมีร่างของปฐมราชันอสูรที่แท้จริงหรือไม่ เรื่องนี้ต้องถามเสด็จพ่อของพวกเจ้าแล้ว”

ท่านอ่องใหญ่และท่านอ่องรองหันมามองราชันพิภพอสูรพร้อมกัน ยามนี้หัวใจของราชันพิภพอสูรสันสะท้านอย่างแรง

เขารู้มาตลอด... อันที่จริงเขารู้มาตลอดว่าร่างของปฐมราชันอสูรไม่ได้ถูกฝังอยู่ในสุสานปฐมราชันอสูรบนภูเขาซีซาน เพราะก่อนที่ราชันพิภพอสูรในทุกรัชสมัยจะเสียชีวิตลง ราชันทุกพระองค์จะถ่ายทอดคากกล่าวหนึ่งสืบต่อกัน “ปฐมราชันอสูรกลับชาติ พิภพอสูรแปรผัน เกาทัณฑ์ยับโยทิต มรกตปรากฏทั่วหล้า”

ราชันพิภพอสูรไม่เคยเข้าใจความหมายของคำกล่าวนี้มาก่อน ทว่า ณ ขณะนี้ เหมือนว่าเขาจะปล้นรู้แจ้งในบางสิ่ง หรือว่า...

‘ปฐมราชันอสูรกลับชาติ พิภพอสูรแปรผัน เกาทัณฑ์ยับโยลหิตมรกดปรากฏทั่วหล้า...’ คำกล่าวนี้ผุดขึ้นในห้วงความคิดของราชันพิภพอสูร

ในตอนหนึ่ง จู่ๆ เสียง ‘ครีน’ สั่นหวั่นไหวก็ดังขึ้นเหนือศีรษะทุกคน ทั้งหมดตงยหน้ามองด้านบนโดยไม่รู้ตัว

เหนือตำแหน่งเขียนคุณแห่งวังหลวงพิภพอสูร ลำแสงสีฟ้าครามสายหนึ่ง พุ่งทะยานจากผืนดินสู่ฟากฟ้า ก่อนทอดตัวยาวจดขอบฟ้าไกลลิบ พรึบตาดัดมาท่องฟ้าก็ปล้นมีตครีม เมฆสีเทาหม่นก่อตัวขึ้นด้วยความเร็วที่มองเห็นได้ด้วยตาเปล่าในเวลาเดียวกัน กลุ่มเมฆดล่อยต่ำ ฟ้าแลบแปลบปลาบ เสียงอลสเนียดคำรามก้อง จากนั้นสายฝนก็เทกระหน่ำในชั่วพริบตา

ผู้คนที่วิ่งผ่านไปทั่วทั้งวังหลวงต่างหยุดฝีเท้าลง แล้วจ้องมองสายฝนที่กระหน่ำลงมาจากท้องฟ้า

ครีน...!

เสียงกึกก้องสะเทือนผืนฟ้าสะท้านแผ่นดินปล้นดังขึ้น หัวใจของทุกคนแทบหยุดเต้น เกิดอะไรขึ้น... ขณะที่ทุกคนร้องอุทานแข็งเซ่ พื้นดินในวังหลวงก็สั่นโคลงอย่างรุนแรงราวกับแผ่นดินไหวภูเขาถล่ม

ทุกคนมองไปยังตำแหน่งที่เกิดความเปลี่ยนแปลง พื้นดิน ณ บริเวณนั้นปรึ๊วเป็นไยแมงมุม อิฐหินดินทรายปลิวว่อนระจัดกระจาย หลุมลึกปรากฏขึ้นด้วยความเร็วที่เห็นได้ด้วยตาเปล่า กลายเป็นโพรงมืดดำราวกับน้ำหมึก พลั้งมหาศาลแผ่ชานออกมาจากโพรงลึก กลืนอายสังหารปะทุกรุ่นก่อนเงาร่างประหนึ่งภูเขอันหน้าสะพรั่งกลัวจะค่อยๆ หยดกายลุกขึ้นยืน

“สวรรค์!” ตอนที่เห็นร่างนั้น ราชันพิภพอสูร ราชครู ท่านอ่องใหญ่ ท่านอ่องรอง รวมถึงขุนนาง นางสนม กำนัล ขันที และบ่าวไพร่ในวังหลวง... ทุกคนล้วนพากันยกมือขึ้นปิดปากตนเอง ดวงตาฉายแววไม่อาจจะเชื่อได้

“นี่... นี่มัน... เป็นไปได้อย่างไรกัน!”

“ต้องมิใช่ความจริงแน่ๆ สงสัยดวงตาข้าคงมีปัญหาแล้วกระมัง?”

“พระ... พระพักตร์นี้มีไฉ่ปฐุมราชันนอสูรของพวกเราหรือหรือ รูปลักษณะเหมือนภาพเหมือนของปฐุมราชันนอสูรที่แขวนอยู่ในหอบรรพชน และสลักอยู่บนเหรียญโลหิตนอสูร ไม่มีผิด!”

พริบตาถัดมาเกือบทุกคน ณ ที่นี้ต่างล้วงเหรียญโลหิตนอสูรออกมาจากอกเสื้อพร้อมกัน พวกเขาองเหรียญโลหิตนอสูรในมือ ก่อนสลบเงยหน้ามองเงาร่างสีดำที่หยัดตระหง่านอยู่กลางอากาศ ชายอารมณ์สะบัดพลิว สายตาของทุกคนในยามนี้แทบจะเรียกว่ามีนงงเลื่อนลอยก็ว่าได้

“เหมือน... เหมือนเหลือเกิน”

“ไม่ใช่แค่เหมือน นี่คือปฐุมราชันนอสูรตัวจริงเสียงจริง”

“ถูกต้อง นี่คือปฐุมราชันนอสูร นี่คือปฐุมราชันนอสูรแห่งพิภพอสูรของพวกเรา!”

“แต่ปฐุมราชันนอสูรสวรรคตไปหลายปีแล้วมิใช่หรือ ไฉนพระองค์ถึง... พระองค์...”

“ปฐุมราชันนอสูรสำแดงฤทธิ์เดชแล้ว ฮ่าๆ พิภพอสูรของพวกเรามิทางรอดแล้ว พิภพอสูรของพวกเราจะไม่ถึงคราวล่มสลาย สวรรค์! ปฐุมราชันนอสูรกลับมาปรากฏกายอีกครั้ง!”

ผู้คนมากมายพากันร้องอุทานซึ่งแซ่ไม่หยุด พวกเขาไม่รู้ว่เหตุใดปฐุมราชันนอสูรจึงปรากฏกายอีกครั้ง แต่บุรุษชุดดำผู้แผ่รัศมีแห่งอำนาจเบื้องหน้า นี่คือปฐุมราชันนอสูรอย่างแน่นอน เรื่องนี้ไร้ซึ่งข้อกังขากลางแคลงใดๆ

ยามนี้ราชันพิภพอสูรได้แต่อ้าปากกว้าง อ้าแล้วหุบ หุบแล้วอ้า สายตาจ้องมองราชครุด้วยความไม่อยากเชื่อ “นี่... นี่...”

ทว่าสายตาของราชครูลับหรือลึง นัยน์ตาคู่นั้นฉายแววครุ่นคิด

“เจ้ารู้มาก่อนแล้ว?” ราชันพิภพอสูรเขม้นมองราชครุ

ราชครุตอบไปตามความจริง “สมุดบันทึกบรรพกาลมีทั้งหมดสามเล่มได้แก่ บันทึกที่ริชาเกิดใหม่จากเจ้ากระดุก บันทึกหลักคำนวณกลไก และบันทึก

ศาสตร์ฮวงจุ้ย หนึ่งในนั้นคือบันทึกวิชาเกิดใหม่จากเจ้ากระดุก เนื้อความในบันทึกตรงกับชื่อ ‘เกิดใหม่จากเจ้ากระดุก’ หรือพูดให้เข้าใจง่ายก็คือ ตายแล้วฟื้นคืนชีพอีกครั้ง”

“เกิดใหม่จากเจ้ากระดุก... หลังจากฝังกระดุกแล้วยังฟื้นคืนชีพได้อีกครั้ง?” ใบหน้าของราชันพิภพอสูรฉายแววปิติยินดี “หมายความว่าหลังจากตายไปแล้วก็สามารถกลับมาเกิดใหม่ได้?”

เมื่อตระหนักได้ถึงความสำคัญของบันทึกเล่มนี้ กล้ามเนื้อใบหน้าที่ของราชันพิภพอสูรก็สั่นระริกด้วยความปิติยินดี

หลังจากปฐมราชันอสูรเกิดใหม่พลังยุทธ์จะอยู่ในระดับใด จะแข็งแกร่งจนถึงขั้นนำทะเลเพลิงเพริตหรือไม่ จะพลิกสถานการณ์และสังหารหนานกงหลิววินกับซูลั่วได้หรือไม่

ดวงตาของราชันพิภพอสูรเต็มไปด้วยความตื่นเต้นและสิงโสดยยินดีอย่างสิ้นพัน เพราะในพิภพอสูรเวลานี้เหลือเพียงเขากับราชครูเท่านั้นที่มีฤทธิ์ระดับชั้นเหนือเซียน แต่บัดนี้พวกเขาทั้งคู่กำลังเผชิญหน้ากับวิกฤติ ไม่อาจต้านรับการโจมตีของหนานกงหลิววินกับซูลั่วได้เลย หากปฐมราชันอสูรไม่ปรากฏตัว เกรงว่าอีกเพียงครึ่งชั่วยาม ผู้คนทั่วทั้งดินแดนพิภพอสูรคงต้องเปลี่ยนไปใช้สกุลหนานกงแทนแล้ว

เมื่อนึกถึงเรื่องนี้ ราชันพิภพอสูรก็รู้สึกละอายใจนัก เขารีบเลิกขยายอารมณ์แล้วคุกเข่าถวายคำนับต่อปฐมราชันอสูรทันที “ปฐมราชันอสูร บุตรหลานนอกตัญญูนัก เวลานี้พิภพอสูรกำลังตกอยู่ในอันตรายแล้ว”

ร่างใหญ่โตของปฐมราชันอสูรปักหลักอยู่กลางพื้นฟ้าและแผ่นดิน ดวงตาดูจระบีสีโลหิตสองเล่มที่กำลังแผ่รังสีสังหารคู่ นั้นจับจ้องไปที่หนานกงหลิววิน

แม้ไม่เอ่ยวาจาใด แต่กลับรับรู้ได้ถึงความสูงศักดิ์ทรงอำนาจสูงสุดในใต้หล้า จากนั้นสายตาของปฐมราชันอสูรก็เคลื่อนจากหนานกงหลิววินมายังซูลั่ว

เมื่อสบตากับปฐมราชันหอสูร ชูลั้วก็รู้สึกปวดหนึบข้างขมับอย่างรุนแรง
ราวกับถูกดุดพลั้ววิเศษออกไปจนหมดในชั่วพริบตา สมองว่างเปล่าโดยสิ้นเชิง

‘อีก...’ เพียงแค่สบสายตาในเลี้ยววินาที นางกลับอึดอัดในช่องอก ก่อน
เลือดสดๆ จะไหลรินออกจากมุมปาก

พลังแข็งแกร่งไร้เทียมทาน! เพียงแค่สบตาก็บีบให้นางเลือดลมปั่นป่วน
โลหิตตีรวนไปทั้งกาย หนานกงหลิวอวินรั้งชูลั้วไปด้านหลัง นัยน์ตาระเยือก
จับจ้องปฐมราชันหอสูร

ในยามนี้ราชันพิภพอสูรและราชครูสบตากัน ต่างเห็นแววยินดีในดวงตา
ของกันและกัน พวกเขาถูกหนานกงหลิวอวินกับชูลั้วบีบบั่นจนถึงจุดที่พิภพอสูร
เกือบจะล่มสลาย แต่บัดนี้ปฐมราชันหอสูรหวนคืนแล้ว ข้าพลังยุทธ์ยิ่งใหญ่
เกรียงไกร สยบทุกผู้ทุกนามในใต้หล้า ขอเพียงปฐมราชันหอสูรบดขยี้หนานกง
หลิวอวินได้ ไม่เพียงแต่จะช่วยพลิกสถานการณ์ให้พวกเขากลับมาได้เปรียบ
อีกครั้ง ดินแดนพิภพอสูรก็จะมั่นคงด้วยเช่นเดียวกัน

ปฐมราชันหอสูรลอยตัวกลางอากาศ หนานกงหลิวอวินยืนอยู่บนพื้น
อาการของทั้งสองสะบัดพลั้วโดยไร้แรงลม พลังวิเศษมากมายพวยพุ่งออก
จากร่างของพวกเขา ก่อนก่อตัวเป็นมังกรทะยานแล้วพุ่งเข้าปะทะกันกลาง
อากาศ

ครีน...!

คลื่นพลังมหาศาลาโถมใส่กัน เสียง ‘ครีนครั้น’ สะเทือนเลื่อนลั่นไป
ทั้งฟากฟ้า รั้วเมฆฉีกกระจาย อนุมิติบิดเบี้ยวอย่างรุนแรง

ครีน...!

พลังวิเศษมหาศาลาระเบิดออก คนที่ถูกคลื่นพลังปะทะต่างลอยกระเด็น
ไปด้านหลัง แม้แต่ผู้มีฤทธิ์อย่างราชันพิภพอสูรและราชครูก็ไม่เว้น ยิ่งไม่ต้อง
พูดถึงบรรดาทำนอง รวบรวมไปถึงเหล่าสนม กำนัล ชั้นที่ และนางข้าหลวง

พลั๊ก! พลั๊ก!

ร่างเล็กจ้อยร่วงกระแทกพื้นราวกับก้อนหินที่ไร้ความสลักสำคัญ

โชคดีที่ก่อนหน้านี้นานางหลิววีนวิ่งชูลั่วไปด้านหลังของเขา ทันทีที่
นานางหลิววีนกับปฐุมราชันอสูรปะทะพลังฝ่ามือกัน เพราะกำบังที่มองไม่
เห็นก็เข้าโอบล้อมห่อหุ้มร่างของชูลั่วไว้อย่างทันท่วงที

ครี๊น...!

พลังฝ่ามือปะทะกัน ปฐุมราชันอสูรปักหลักมั่นคงตั้งภูผา มุมปากคลี
รอยยิ้มเยือกอย่างดูแคลน

ชูลั่วมองนานางหลิววีนด้วยความเป็นห่วง ก่อนเห็นว่าดวงตาสีกล้า
ของเขาในยามนี้สาตประกายอำมหิตที่น่าหวาดหวั่นขยายดเกรง เลือดสีแดงสด
ไหลรินออกมาจากมุมปากของชายหนุ่ม...

ทันใดนั้นหัวใจของชูลั่วก็ราวกับถูกมีดยักษ์บีบรัด บีบแน่นเสียดจนหัวใจ
ของนางปวดปลาบ ชูลั่วยื่นมือออกไปกุมฝ่ามือขาวเกลี้ยงตั้งหยกของนานาง
หลิววีนไว้ “นานาง...”

นางไม่เคยเห็นนานางหลิววีนพลาดท่าเสียที่ให้ผู้ใดมาก่อน แต่
เมื่อครู่หลังจากนานางหลิววีนปะทะกับปฐุมราชันอสูร ชูลั่วก็ตระหนกถึง
ปัญหาหนึ่ง นั่นก็คือ... ดูเหมือนนานางหลิววีนจะไม่ใช้คู่ต่อสู้ของปฐุมราชัน
อสูร

ปฐุมราชันอสูรที่ลอยตัวอยู่กลางอากาศดูรอยยิ้มดูแคลนในสีหน้า
“เจ้าหนุ่ม ฝีมือไม่เลว”

นานางหลิววีนกำหมัดแน่น เส้นเลือดสีเขียวปูดโปดขึ้นบนหลังมือ
ขาวเนียน ใบหน้าแดงมไร้ที่ติของเขาเคร่งขรึมและจริงจัง ดวงตาทอประกาย
สังหารยะเยือก

นานางหลิววีนไม่เอ่ยวาจาใด ทว่าสายตาของเขากำลังมองปฐุมราชัน
อสูรตลอดเวลา

ปฐุมราชันอสูรกวาดตามองทุกคนบนพื้นดินอย่างดูแคลน สุดท้ายก็
หยุดสายตาที่ใบหน้าของนานางหลิววีน แล้วหัวเราะเยือก “ฝีมือดี แต่
เสียดายที่ต้องดับต้นลงวันนี้”

หนานกงหลิวอวีนหันไปมองซูลู่ แวตาดอ่อนโยนอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน นิ้วเรียวยาวของเขาเกลี้ยเส้นผมนางเบาๆ “ลู่ลู่...”

ซูลู่พลันเกิดกลางสังหรณ์ไม่ดีขึ้นมา นางกุมมือหนานกงหลิวอวีนแน่น “ไม่ อย่าพูดอะไรนะ...”

“ลู่ลู่...” ดวงตาสีกล้ำดงามของหนานกงหลิวอวีนจ้องมองนางนี่ “หลังจากศึกนี้ เกรงว่าคงอีกนานกว่าเราจะได้พบกันอีกครั้ง”

หัวใจของซูลู่พล่นวูบ สีหน้าเผือดซีดในทันที “ท่าน...”

หนานกงหลิวอวีนมองดวงหน้าที่ยามนี้เจ็บปวดจนแทบขาดใจของซูลู่ ก่อนจะก้มลงประทับจุมพิตบนกลีบปากของนางอย่างรวดเร็วในเสี้ยววินาที

ก่อนที่ซูลู่จะทันได้ตั้งตัว หนานกงหลิวอวีนก็ฉลักนางไปด้านหลัง แล้วกล่าวเสียงขรั่ม “ลู่ลู่ เจ้าต้องเข้มแข็ง”

เข้มแข็งอะไรกัน... ซูลู่ยังไม่ทันตอบ หนานกงหลิวอวีนก็ทะยานกายขึ้นกลางอากาศ

เสียงคำรามดังกึกก้อง พริบตานั่นเกล็ดมังกรสีทองก็ปรากฏขึ้นรอบกายหนานกงหลิวอวีน เป็นสัญญาณบอกให้รู้ว่าสายเลือดเผ่าพันธุ์หงส์มังกรถูกระตุ้นโดยสมบูรณ์แล้ว

ปฐุมราชันอสูรมองหนานกงหลิวอวีนตรงหน้าแล้วแค่นเสียงหยัน “อายุยังน้อยแต่กลับมีความสามารถถึงเพียงนี้ หากให้เวลาเจ้าอีกสักนิด เกรงว่าแม้แต่ข้าก็คงสู้เจ้าไม่ได้ ฉะนั้น... วันนี้เจ้าต้องตายอย่างไร้ทางเลี้ยง!”

ความร้ายกาจของหนานกงหลิวอวีนทำให้ปฐุมราชันอสูรเกิดความหวาดระแวงและระแวดระวังขึ้นมา

สองฝ่ายประมือกันอย่างดุเดือด ขณะนั้นอนุภูอากาศสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง

พลัก!

พลังฝ่ามือปะทะเข้าที่หน้าอกหนานกงหลิวอวีน

โครม!

ก่อนตามมาด้วยแรงกระแทกที่แผ่นหลัง เกล็ดสีทองแหกสะเกษเฝียด
เผยให้เห็นผิวหนังที่แปรเปลี่ยนเป็นสีแดงเข้ม

พลั๊ก!

หนานางหลิวอวี่นถูกฝ่ามือซัดเข้าไปอีกครั้ง

หัวใจของซูลั่วบีบรัดแน่น ดวงตาแดงก่ำด้วยความเจ็บปวดไม่ได้... นาง
ไม่อาจนั่งรอความตายอยู่อย่างนี้ นางต้องช่วยเหลือหนานางหลิวอวี่น มิเช่นนั้น...
ซูลั่วคิดแล้วก็เตรียมทะยานร่างขึ้นกลางอากาศ

“คิดจะไปไหนเล่า” ทวาราชันพิภพอสูรและราชครูกลับก้าวมาดักซูลั่ว
ไว้ทั้งหน้าและหลัง สายตาของพวกเขาสาดประกายอำมหิตเย็นยะเยือก “นั่ง
ตัวดี คิดจะช่วยเขา? ด้วยฝีมือเจ้านะหรือ”

“ด้วยฝีมือข้านี้ละ หลีกไป!”

“จะไปก็ต้องผ่านด่านพวกข้าก่อน”

ซูลั่วหัวเราะเยือก “ราชันพิภพอสูรกับราชครุร่วมมือกันกำจัดสตรี
อ่อนแอเพียงคนเดียว ช่างเก่งกาจนัก!”

ราชันพิภพอสูรไม่ผละถอย เขาหัวเราะเยือก “เจ้าจะยั่วยุอย่างไรก็ช่าง
ไม่ว่าอย่างไรวันนี้เจ้าก็ต้องตาย!” กล่าวพร้อมลงมือในเวลาเดียวกัน

ราชันพิภพอสูรและราชครุซัดฝ่ามือเข้าไปใส่ซูลั่วพร้อมกัน

พลั๊กๆ!

ซูลั่วต่อกรกับราชันพิภพอสูรและราชครุด้วยกำลังของนางเพียงลำพัง
โชคดีเหลือเกินที่ก่อนหน้านี้พลังยุทธ์ของนางทะยานสูงขึ้น ทั้งยังคิดไม่ผิดที่
วางยาพิษทุกคนในตำหนักเขียนคนแห่งนี้...

หากเป็นเมื่อก่อน อย่าวว่าแต่พวกเขาร่วมมือกันเลย แต่ราชันพิภพอสูร
หรือราชครุเพียงคนใดคนหนึ่งก็สามารถบีบซูลั่วให้ตายได้ด้วยฝ่ามือเดียว แต่
มาบัดนี้ดูเหมือนว่าสถานการณ์จะไม่ราบรื่นอย่างที่คาดคะเนไว้

หลังจากประมือไประยะหนึ่ง ราชันพิภพอสูรและราชครุก็อดตระหนก
ในใจไม่ได้ เดิมพวกเขาคิดว่าเมื่อร่วมมือกันจะกดดันซูลั่วและบีบให้นางยอม

จำนนได้อย่างรวดเร็ว แต่ดูเหมือนว่าพลังยุทธ์ของซูลัวจะเหนือชั้นกว่าที่พวกเขาคาดการณ์ไว้มากนัก

เสี้ยววินาทีที่ทั้งคู่หันไปสบตากัน กระบี่เฟิงอู๋ในมือซูลัวก็กวัดฟันอย่างรวดเร็ว

ห๊ะ!

โลหิตสีแดงสดพุ่งทะลักจากลำคอของราชครู ประหนึ่งสายน้ำพุสาดกระเซ็นก็มีปาน

“ราชครู!” ราชันพิภพอสูรอุทานเมื่อเห็นภาพนั้น ดวงตาฉายแววดอกตกใจ เขากำลังมองซูลัวเขม็ง ดวงตาแทบถลนออกมา

ร่างของราชครูค่อยๆ ล้มลงไปข้างหลัง ทว่าดวงตาคู่นั้นกลับเบิกกว้าง เห็นได้ชัดว่าตายตาไม่หลับ

“ราชครู!” ครานี้ราชันพิภพอสูรตะโกนดังลั่น แต่ราชครูมีอาจขานตอบเขาได้อีกต่อไป

“เจ้าสังหารราชครูแห่งพิภพอสูร” ราชันพิภพอสูรจ้องมองซูลัวด้วยสายตาดูร้าย ดวงตาสาตรังสีอำมหิตกระหายนึก สีหน้าในยามนี้ดูคลุมคลั่งไร้สติ

ซูลัวพลันล้มผัสได้ถึงพลังกดดันที่ซัดโถมเข้ามา แต่ถึงกระนั้นนางกลับยกมุมปากเป็นรอยยิ้มเยือก

กลางพากฟ้าในเวลานี้ หนานกงหลิวอวี่นกับปฐุมราชันอสูรกำลังต่อสู้กันอย่างดุเดือด จากสถานการณ์ที่เห็น หนานกงหลิวอวี่นตกเป็นฝ่ายต้านรับอยู่ตลอดเวลา ในขณะที่ปฐุมราชันอสูรเป็นผู้ออกกระบวนท่าโจมตีอย่างบ้าคลั่ง

นี่เป็นปรากฏการณ์ที่ไม่เคยเกิดขึ้นกับหนานกงหลิวอวี่น เขาเคยบอกนางเสมอว่า การโจมตีคือการป้องกันที่ดีที่สุด หากเป็นไปได้ เขาจะไม่ยินยอมให้ตัวเองตกเป็นฝ่ายต้านรับอย่างเด็ดขาด ทว่าตอนนี้เขากลับไม่มีทางเลือกทำได้เพียงป้องกันตัวเองจากพลังการโจมตีเท่านั้น

ซูลัวมองหานางงหลิวววินที่เฝ้าแต่ถอยร่นไม่หยุดแล้วนัยน์ตาแดงก่ำด้วยความเจ็บปวดใจ นางต้องจัดการราชันพิภพอสูร์ให้เร็วที่สุดเพื่อที่จะได้ช่วยเหลือหานางงหลิวววินอีกแรง

เมื่อคิดเช่นนั้น กระบี่เฟิงอู่ในมือซูลัวก็ตัวดหมุนอย่างรวดเร็ว ก่อนนั้งสี่เยนเยียบจะซัดโหมออกมารอบด้าน

“ไป!” กระบี่เฟิงอู่พุ่งออกจากมือซูลัว พลังวิเศษมากมายทะลักหลาออกมา

ราชันพิภพอสูร์ที่เฟิงจะเป็นฝ่ายได้เปรียบขึ้นมาเล็กน้อย ยามนี้กลับถูกกระบี่เฟิงอู่กดตันจนไม่อาจปล่อยกระบว่นท่าโจมตีได้ จำต้องหลบเลียงคมกระบี่เพื่อรักษาชีวิตให้รอด

“ตายเสียเถิด!” ซูลัวคำรามเกรี้ยวกราด ขณะนั้นเสียงอลสนีบาดพลันก็ก้องกังวาน มิติปริ๊วว อนุอากาศแหลกละเอียด พลังวิเศษมหาศาลโหมซัดเข้าไปใส่ร่างของราชันพิภพอสูร์จนกระเด็นลอยละลิวไปไกล สมองว่างเปล่าขาวโพลน ดวงตาเลื่อนลอยไร้ประกาย...

ต้องมอดม้วยลงแบบนี้หรือ ชีวิตของราชันผู้สูงศักดิ์จะต้องจบลงเช่นนี้หรือไร เขาจะต้องตายในมือของหญิงเมื่อกวานชีนรายนี้?

ไม่! ราชันพิภพอสูร์ยอมรับความจริงในเรื่องนี้ไม่ได้!